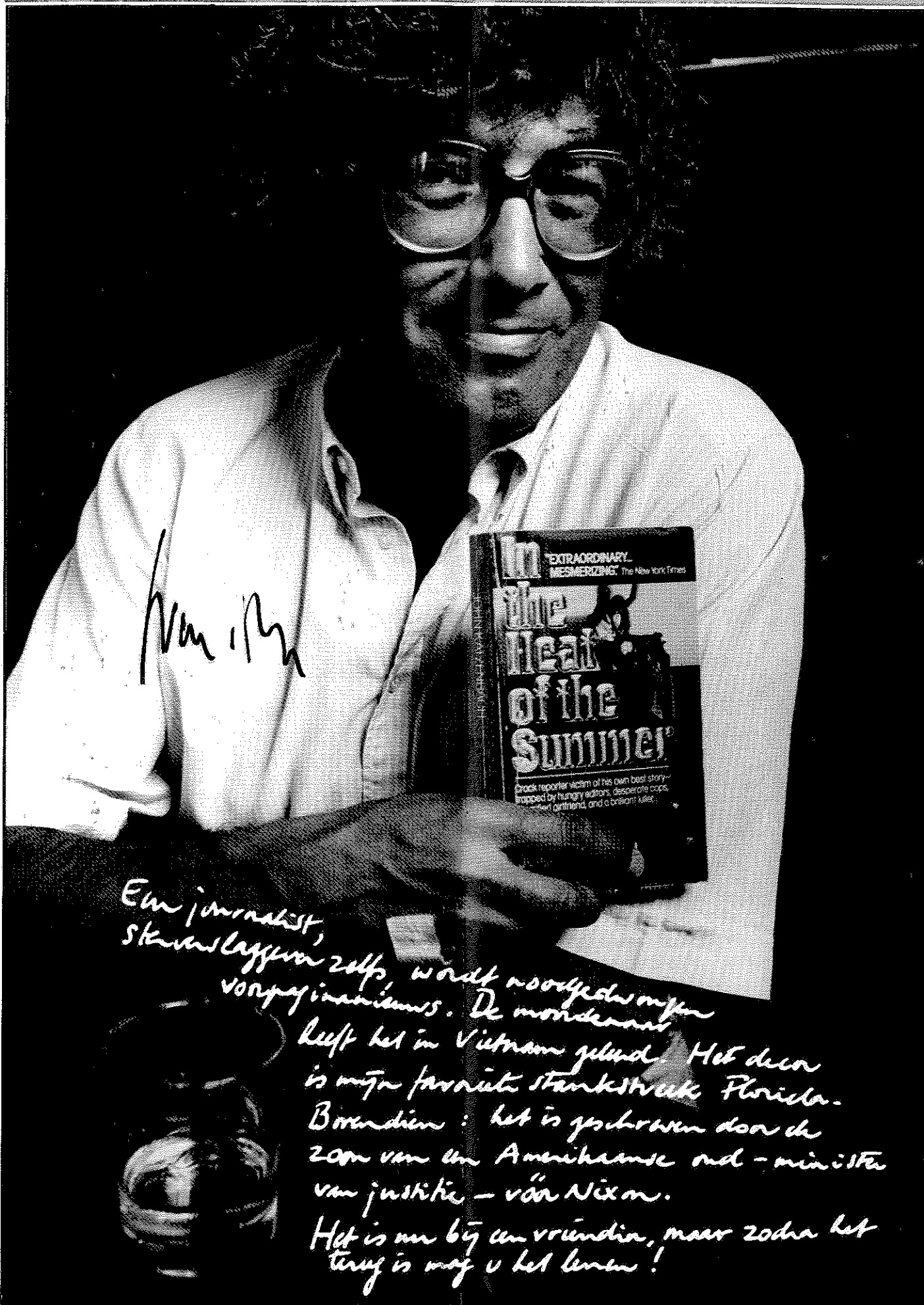

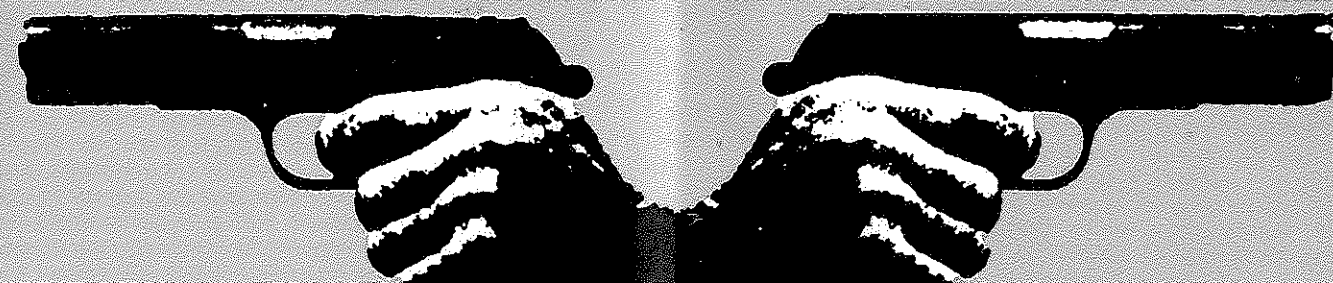
Joop van Tijn, journalist

*Ein journalist,
skruvelaggen zelfs, wordt nootgedwongen
vongepinamieus. De monden
heeft het in Vietnam gelend. Het deen
is mijn favoriete stankstreek Florida.
Brendien: het is geschreven door de
zoen van een Amerikaanse oud-minister
van justitie - van Nixon.
Het is nu bij een vriendin, maar zodra het
terug is mag u het lezen!*

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel. Verschijnt 5 maal per jaar.

THRILLERS & DETECTIVES

Redactie en administratie: Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam. 6e jaargang, nummer 3, juni 1986. Prijs 4,25

ZOMER '86
Journalistiek en misdaad op
blz 24 en op blz 20

**Uw vakantieguldens zijn
dubbel en dwars besteed**

Macao, Havana, Köln
Rechtstreeks per charter
Nieuw

AVIS TOUR EUROPE Korte verhalen voor onderweg

Omslagverhalen

Veel boekomslagen blinken uit door het ongebreidelde gebruik van technische hulpmiddelen zoals lettertypes, spuittechnieken, alle kleuren van de regenboog en fotografie. Maar af en toe valt een boek juist op door het sobere gebruik van al deze middelen. Zo'n boek is de dikke Picador-pocket *The five great novels of James M Cain*, waarin zijn opgenomen *The postman always rings twice*, *The butterfly*, *Serenade*, *Mildred Pierce* en *Double Indemnity*. Romans uit de jaren dertig en veertig die zijn neergezet in een realistisch en smoezelig decor. Dat verklaart ook de keuze voor maar één kleur en die kleur is natuurlijk rood. In de bovenste helft van het omslag is een rood blok geplaatst waarin de naam van de auteur en de titels van de boeken in een rustige witte letter zijn gedrukt, alles in kapitaal. De resterende ruimte toont een zwart-wit foto die zonder enige twijfel is opgediept uit een Amerikaans politiearchief. We zien een man die geveld is in een gevecht op straat. Het authentieke karakter van de foto maakt het omslag juist sterk. We zien bloed dat uit kogelwonden

sijpelt en een fraaie hoed ligt ondersteboven op het plaveisel als stille getuige van het drama dat in enkele seconden heeft plaatsgevonden. Bepaald mooi kan je de foto niet noemen. Het lijk van de man is vanuit een onhandig perspectief gefotografeerd. Het krijgt zo iets gedeformeerd over zich, wat het realistische karakter van de foto versterkt. Het jasje van de man is omhoog geschoven op een manier die door geen enkele fotograaf zou kunnen worden geësceneerd. Het gaat hier duidelijk om een schietpartij die echt heeft plaatsgevonden en waarvan iemand bliksemsnel een foto heeft gemaakt voordat het lijk zou worden afgedekt. Het ontbreken van elke esthetiek geeft de foto een kracht die ervoor zorgt dat hij in de herinnering van de toeschouwer blijft hangen en op net zo'n manier schreef Cain zijn boeken. Hard en direct zette hij zijn karakters op papier, types die zich lieten meeslepen door hun begeerten en niet terugschrokken voor zwendel en moord. De (niet met naam genoemde) ontwerper heeft die rauwe sfeer bijzonder goed op het omslag vorm weten te geven.

Steye Raviez

DE NIEUWSTE VAN DEIGHTON, TRENHAILE EN ALLBEURY

Elseviers ijzersterke reeks spionageromans wordt voortdurend uitgebreid met nieuwe titels. Dit zijn de 3 nieuwste. Adembenemend zoals u van deze schrijvers gewend bent. Herkenbaar aan de fraaie witte omslagen. In deze serie verschenen reeds 22 titels. Vanaf f 18,90. Verkrijgbaar bij de boekhandel.

ELSEVIER

Hollandse Nieuwe

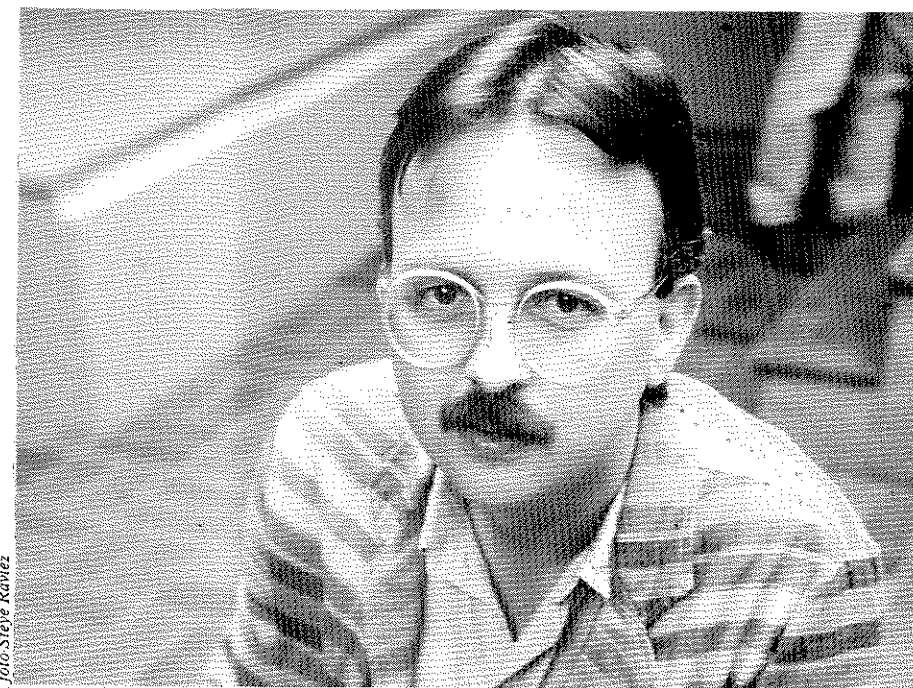
Rood Waas

Een paar maanden geleden veroorzaakte *Moord in de Rooie Haan* (De Fontein, 19,50) een korte rimpeling in de Nederlandse dag- en weekbladen. Welke VARA-insider verschuilt zich achter het schrijvers-pseudoniem Ian H. Coolen? was de vraag. Het antwoord werd snel gegeven: Vara-werknemer Co de Kloet Sr. (vroeger, toen hij nog Jr. heette, ook de auteur van pulpbiografietjes van tiener-idolen). Daarmee leek de kous af, maar zo eenvoudig gaat dat niet binnen de solidaire vriendenclub der sociaal-democratische tv- en radio-makers. In het VARA-personeelsorgaan *Roodgloeiend* zijn sindsdien nog vele pagina's volgeschreven met fanatieke speculaties en aanwijzingen die in de richting van De Kloet moeten wijzen, gelardeerd met 's mans eigen heftige ontkenningen.

Ikzelf dacht bij eerste lezing van het boekje eerder aan Wim Bosboom (in het verhaal figurerend als *Wim Bosveld*), die een paar jaar geleden de VARA en de Rooie Haan verruilde voor de TROS, maar ik moet toegeven dat *Roodgloeiend* een massieve hoeveelheid *circumstantial evidence* tegen De Kloet heeft verzameld: familiekiekjes uit de Hilversumse Geraniumstraat, de kaart van Kortenhoeve ('in de cirkel woont Co de Kloet') enzovoort. Erg belangrijk is het voor gewone lezers allemaal niet, want *Moord in de Rooie Haan* is als misdaadverhaal van verwaarloosbaar belang. De intrige is onwaarschijnlijk en de schrijftant middelmatig. Opvallend is alleen het kwaadaardige en onsmakelijke karakter van de VARA-roddels die het boek opsieren, en het absolute politieke onbenul van de schrijver, die bijvoorbeeld denkt dat PvdA-voorzitter Max Heuvelman (vondst!) voor de VARA-microfoon ooit Den Uyl frontaal zou aanvallen en zou afkondigen dat Nederland uit de NAVO moet. Zo simpel werkt de Nederlandse politiek nu ook weer niet. (BV)

Koud & Heet

Een moordende krankzinnige is een veelgebruikt type in de misdaadroman. Ton de Vreede (wat in tegenstelling tot eerdere berichten in dit blad geen pseudoniem is) haalt hem in *De Mediamoord* (Zwart Beertje, 7,-) van stal om alles wat vies en voos in zijn ogen is (de gek dus) uit te roeien. Dat bezegelt onder meer het lot van een homoseksuele cabaretier en een linkse journalist. De vaste hoofdpersoon van de Vreede Steven Borger kent het eerste slachtoffer goed en raakt zo bij de zaak betrokken. De gek, een eeuwige student die bezig is met een scriptie die de wereld uit de voegen zal tillen is aardig getroffen,

Ton de Vreede: advocaat & psychopaat

maar verder heeft het verhaal niet het enge, ijselijke sfeertje dat erbij hoort. Het echte kat- en muisspel waarbij beide partijen denken dat ze de kat zijn ontbreekt. (TC)

Koud Spoor van Felix Thijssen (Luitingh, 17,90) is een nieuw en sterk avontuur in de Charlie Mann-reeks met veel kleurrijke afwisseling en keiharde flitsende actie. Charlie ligt in een dure privékliniek om zich door middel van plastische chirurgie een nieuw gezicht te laten geven, omdat de politie voor het oude teveel belangstelling kreeg. Hij vangt daar de laatste woorden op van een stervende man, uitgesproken

tegen Nederlands bekendste filmster Diane Daring. De woorden hebben op goud betrekking en na zijn ontslag besluit Charlie samen met zijn partner Jim Wouters op onderzoek uit te gaan. Een gigantische hoeveelheid goudstaven blijkt het eigendom te zijn geweest van een inmiddels vermoorde Afrikaanse dictator met wie Diane een verhouding heeft gehad. Charlie, de Geheime Dienst van het Afrikaanse land en een paar handlangers van de ex-dictator jagen allemaal met even weinig scrupules op het edele metaal. (HKo)

In dit nummer

De vakantie zit er aan te komen. Het reizen staat op het punt van beginnen. Volg thrillerschrijver Felix Thijssen naar Frankrijk of ga met Jessica Mann naar Keulen. Josh Pachter wil u zelfs naar Baltimore laten gaan (als u weet waar dat ligt).

Voor mensen die lekkende kerncentrales en internationale terroristen willen vermijden, biedt de misdaadroman weinig soelaas. Alles kan nog erger dan al in de krant staat, zelfs de ruzies bij de VARA. De Rooie Haan is er vol van.

Theo Capel, Frits Hoorweg en Hans Knegtmans vulden al vast de vakantie-koffer. Voor een gedeelte met aflegertjes. Zie hun ervaringen en adviezen.

De leden van het Genootschap van Nederlandstalige auteurs zaten aan hun eerste diner. Lees in 'I'll make him, enz. hoe het zout niet kon worden doorgegeven.

Veel weetjes, weinig verhaal

Over het verhaal van *Op een haar na* van Jackie Lourens (Zwart Beertje, 7,-) is weinig te vertellen. Ik heb het namelijk niet helemaal begrepen, althans niet waar het nu precies om ging (Behalve wat de flaptekst al verklapte: drugshandel, moord en doodslag). Ik begrijp wel hoe het komt. De intrige wordt volkomen ondergesneeuwd door Lourens' (anderszins prijzenswaardige) streven om goed gedocumenteerde verhalen te schrijven. Alleen de plaats van handeling, Castellum aan de Rijn, is verzonnen, voor de rest wordt het verhaal opgevuld met allerlei waarheidsgetrouwe topografische wetenswaardigheden en wordt de dagelijkse politiek praktijk uitgebreid beschreven. Verder praten de politieambtenaren teveel met elkaar en voornamelijk over zaakjes die Lourens al eerder heeft opgetekend. De schrijfster liet zich zozeer door de feitenfranje in beslag nemen dat ze vergat er een verhaal bij te schrijven. (GJT)

De professionele misdaadschrijver

Felix Thijssen: lui onder de kastanje zitten is er niet bij

Bijna iedereen heeft wel sympathie voor Robin Hood-achtige helden. Tot nut van het algemeen slepen zij zich door mensonwaardige situaties. Zo strompelt menig politieman met moeilijke voeten achter misdadigers in dikke Mercedessen aan. En privé-detectives weten zich alleen met drank staande te houden en laten zich zuchtend in de armen vallen van een weelderige blondine om op die manier aan belangrijke informatie te komen.

Het type dat enkel op eigen belang uit is kan op beduidend minder warmte van het lezerspubliek rekenen. Deze schurken leven zorgvuldig plannend, behoedzaam handelend en zijn altijd bereid om in noodgevallen iemand de nek om te draaien. Eén van hen is de keiharde, niets ontziende gangster **Charlie Mann**, geesteskind van de nu 53-jarige schrijver Felix Thijssen. 'Charlie Mann heeft lak aan alle regels, wetten en grenzen. Hij is een soort wereldburger. Afspraken gelden alleen als hij er zelf iets aan heeft. Hij heeft een onmaatschappelijke dynamiek', verklaart Thijssen glimlachend.

De Charlie Mann-thrillers zijn hard. Keihard. Mann hoeft volgens het dagblad Het Parool 'qua hardheid voor geen enkele Angelsaksische concurrent opzij te gaan'. *Whoever that may be*... Charlie Mann heeft maar één doel voor ogen en dat is zichzelf verrijken. En er is maar één reden wat hem daar van af kan houden en dat is als hij zelf teveel gevaar loopt.

De thrillers zijn 'strak' en vrij clichématig

geschreven. 'De lijn was glashelder', of 'Zweet parelde op zijn voorhoofd'. In compacte zinnen schrijft Thijssen de informatie die hij kwijt wil. 'Ik wil in vijf woorden een heel beeld neerzetten', zegt de auteur. 'Wij worden aangetrokken door die heldere simpelheid die je ook in de Engelse literatuur vindt. Dat sobere, dat efficiënte. Zo zijn bijvoorbeeld mijn natuurbeschrijvingen steeds beperkter geworden'. Critici van de Charlie Mann-thrillers wijzen erop dat die compactheid weinig ruimte overlaat voor humor. Thijssen: 'Een omschrijving moet iets wezenlijks bijdragen. Zoals een beschrijving in **Koud Spoor** 'Het was een particuliere kliniek van het discrete genre, waar ministers zich aan hun prostaat lieten helpen, hun echtgenotes een facelift ondergingen en hun maitresses een abortus', zo iets vind ik leuk. Dat is in feite de enige humor in mijn boeken. Het is een situatiehumor. Humor is het moeilijkste genre dat er is'.

De eerste Charlie Mann-thriller verscheen in 1980. Het is het verhaal van drie misdadigers die een familie in een boswachtershuisje, **Wildschut**, gijzelen. Op die manier proberen Charlie Mann, Jim Borgers en Peter Vanal zich voor de politie te verbergen. Alleen door het gebruik van grove methoden weten ze uit handen van de hermandad te blijven.

Maar Felix Thijssen was geen nieuweling in schrijversland. Al vanaf het begin van de jaren zeventig verschenen er jaarlijks meerdere boeken van de hand van deze

ex-journalist. Hij schreef kinderboeken onder het pseudoniem van Philip van Akooy, jeugdboeken onder de schuilnaam Ruard Lanser en onder eigen naam vijftien science-fiction romans. Daarnaast publiceerde Thijssen informatieve boeken over uiteenlopende onderwerpen als schapen houden en hoe te overleven als de atoombom gevallen is.

Thijssen: 'Ik schreef toen acht boeken per jaar. Op aanraden van mijn uitgever ben ik toen onder pseudoniem gaan schrijven. Hij zei dat niemand zou geloven dat één auteur jaarlijks acht boeken van constante kwaliteit kan schrijven. Ik schreef toen ieder jaar twee kinderboeken, twee jongensboeken, twee westerns en twee SF-boeken. Ik kon tussen de verschillende genres niet kiezen wat ik het leukste vond. Het vervelende is dat ik in alles geïnteresseerd ben'.

'Eigenlijk heb ik altijd thrillers geschreven. Toen ik een jaar of zeventien was schreef ik een detective. Het heette *De man met de bolhoed*. Ook in mijn andere boeken zitten thrillerelementen.

Felix Thijssen schreef zijn eerste Charlie Mann-thriller toen hij in het Franse *Corrèze* op een grote boerderij leefde. 's Morgens werkte ik op het land en 's middags schreef ik. Dat was pure luxe want er was geen enkele financiële noodzaak. Alleen van de opbrengst van de kastanjes konden we al leven. Ook maakten we jaarlijks 1500 liter wijn. Maar als ik niet schrijf word ik steeds onrustiger en begin dan in steeds kleinere kringetjes rond de schrijfmachine te lopen, tot ik er achter zit. Een vriendin nam het manuscript mee naar Nederland waar Ab Visser het voor een uitgeverij las en zo enthousiast was dat het meteen werd uitgegeven.

Nù, zes jaar later zou ik *Wildschut* graag willen herschrijven. Maar ik doe dat niet want dat is een vorm van armoede. Mijn boeken waren een deel van mijn middelmaat. Het heeft met mijn oude werkstijl te maken. De boeken waren bijna altijd eerste versies wat betekent dat ze bijna direct vanuit mijn schrijfmachine naar de drukkerij gingen. Sinds het boek *'Eindspel'* (1981) gaan alle manuscripten eerst een week aan de kant. Daarna gaan ze nog een keer door de machine'.

De veranderde werkwijze is volgens Thijssen het gevolg van zijn filmwerkzaamheden. Sinds zijn scenario voor de film *'Help de dokter verzuip'* behoort hij tot het selecte gezelschap van succesvolle Nederlandse scenarioschrijvers. Ook werkt Thijssen mee aan televisieprogramma's zoals *Nederlanders Overzee*.

'Dat bijwerken van de boeken heeft te maken met de film', zegt Thijssen. 'Van een scenario schrijf je minstens vijf tot acht versies'. De relatie met film ligt nog veel directer bij het boek *Wildschut*. Thijssen schreef zelf het scenario voor de verfilming ervan. Door opnieuw met *Wildschut* bezig te zijn zag ik nieuwe mogelijkheden voor mijn hoofdpersonen. De Jim Borgers in de film heeft de Charlie

John le Carré

EEN VOLMAAKTE SPION

Mann in mijn laatste twee boeken opgekrikt'.

'Niet voor niets laat ik Charlie Mann in **Koud Spoor** (1986) een nieuw gezicht krijgen. Vroeger was zijn geweld willekeuriger. Nu heeft hij meer gevoel, hij is in zekere zin menselijker geworden.

Hij gaat nadenken over wat het hem doet als hij iemand vermoordt. Hij verandert in zekere zin van machine naar mens. En ook de relatie tussen Jim en Charlie is duidelijker geworden. Jim is meer geworden dan de gestoorde randfiguur. Hij verpersoonlijkt vriendschap, doodsdrijf, samorai. Charlie en Jim dat is met z'n tweeën in z'n eentje.

Koud Spoor is dan ook een van de betere boeken die ik heb geschreven. Sowieso heb ik over de laatste twee boeken een veilig gevoel. Ze zijn soberder, sneller en de plot is intelligenter. Schrijven is moeilijk en na tien jaar filmwerk durf ik nu te zeggen dat ik het vak onder de knie heb. Dat kan je pas zeggen als je weet wat er goed en fout is aan je eigen boeken'.

'Eén deel van de kritiek die ik krijg gaat over mijn beschrijvingen van sexscènes. Ik krijg weleens verwijten dat ik pornografie schrijf. Bijvoorbeeld die scène in *Ratteval* waar Lisa op een bed gebonden wordt misbruikt door een soort kampcommandante. Misschien hebben ze gelijk... Maar ik moest van Lisa af en ik moest de woede van Charlie verklaren. Maar ik geef toe dat het element van tederheid in de verhouding tussen mensen vroeger ontbrak. In *Koud Spoor* voel ik daarentegen wel warmte. De scènes zijn soberder'.

Over de Nederlandse thriller is Thijssen optimistisch. 'Het rare is dat ik vroeger altijd weigerde Nederlandse titels te lezen. Dat ben ik pas sinds kort gaan doen. Ik vond mijn Angelsaksische broeders daarvoor altijd minder saai. Het niveau van de Nederlandse misdaadauteur is verbeterd.

Ik moet vooropstellen dat ik van *Sherlock Holmes* nerveus word en elke verfilming van *Agatha Christie* is er volgens mij een teveel. Maar onlangs las ik *De Gouden Strop* van *Joop van den Broek* en dat was een verademing. Ik kocht het boek toevallig omdat het bij mijn sigarenboer lag. Ik wil nu graag *Afrekening in Paramaribo* lezen. Wat *Theo Capel* doet is heel leuk, maar voor mij is het te klein. Het zijn manoeuvres op de vierkante centimeter. *Tomas Ross* haalt het soms net, maar dan verliest hij zich weer in toeristische beschrijvingen en ingewikkelde politieke intriges.

'Ik wil aan het eind van deze zomer graag weer een nieuwe Charlie Mann-thriller schrijven. Die zou dan in het najaar of aan het begin van volgend jaar in de winkel moeten liggen. Alleen mijn drukke werkzaamheden kunnen mij daarvan af houden.'

Rob van 't Wel

zijn nieuwste boek

een uitgave van

Sijthoff

In de Vakantiekoffer

Wanneer ik 's ochtends naar mijn werk loop passeer ik, op de Hooglandse Kerkgracht, de **Manifest Linkse Boekhandel**. Elke keer weer moet ik aan de cartoon van John Lennon denken die twee trompetterende bedelaars naast elkaar tekende, respectievelijk gewapend met de wervende teksten *'I am blind'* en *'I can see quite clearly'*. Als ik geld en tijd had, zou ik het pand ernaast opkopen, de bovenste verdiepingen aan studentes van goede komaf verhuren en op de begane grond de **Latent Rechtse Boekhandel** openen. Dit alles om een daad te stellen. Er is veel leed in de provincie en ik kan me alleen maar troosten met de gedachte dat het in bijvoorbeeld Apeldoorn of Ede nog veel erger is. Ik wil maar zeggen, mocht u dringend verlegen zitten om een oude Mickey Spillane die niet meer dan 25 dollarcenten kost, kom dan niet naar Leiden, en evenmin als het gaat om een meer recent boek dat niet in de top-tien van HP of VN prijkt. Zo'n cultuurarme omgeving heeft natuurlijk ook z'n voordelen. Sinds ik een jaar geleden **Valediction** van Robert B. Parker heb gelezen, kon ik dit prachtboek op wel vijf verschillende verjaardagen of afstudeerfeestjes – die heb je veel, hier – slijten. Weet het feestvarken veel. Die kent alleen maar de Manifest Linkse Boekhandel en hoewel ze daar zullen menen dat **Valediction** met seksueel geweld van doen heeft, is het toch onwaarschijnlijk dat ze het in voorraad hebben.

U zult dus ter voorbereiding van de vakantie naar Amsterdam moeten. U gaat daar op de bonnefoor naar de **American Discount**, loopt meteen de trap op – de collectie beneden is zeer onvolledig – en begeeft zich naar rek W. De W. van **Westlake**. Tot nu toe heb ik op drie na al mijn Donald E. Westlakes bij de American Discount gekocht. Hebben ze twee verschillende delen in huis, koop ze dan allebei. Die kans komt nooit meer terug. **The hot rock** is zeker zijn beste, maar zelf heb ik een zekere binding met **Nobody's perfect**. Ik denk dat dat komt door de scene waarin John Dortmunder tegen beter weten in probeert, op de televisie de film *Angels with dirty faces* te volgen, daarin gehinderd door Andy Kelp die zoals altijd in de weg staat, zodat Dortmunder steeds dieper onderuit moet zakken om, onder het kruis van Kelp door, nog iets van het beeld te kunnen opvangen.

Voor de rest van uw aanschaf kunt u bij de gewone boekwinkel terecht. Ik stel voor dat u van **Ross Thomas** (van wie ik in een eerdere T & D een profiel schetste) in ieder geval *Chinaman's chance* meeneemt en het onder het pseudoniem **Oliver Bleek** geschreven *The Highbinders*. U kunt dan altijd, als vrouw en kinderen naar het strand of een grot willen, naar waarheid vertellen dat u een vergelijkende inhoudsanalyse verricht en dus wel andere dingen aan het hoofd hebt. Let in *The highbinders* vooral op de schitterende passage waarin hoofdpersoon Philip St. Ives schetst hoe hij, na een kortstondig slaapje tussen elf voor en één over zes in de mor-

gen, door de telefoon gewekt wordt. Aan dit gegeven ontleen ik veel steun op ochtenden na teveel drank en te weinig slaap.

Verder spreken we af dat u onder geen beding **Nicolas Freeling**, **Robert Ludlum**, **William Diehl** of **Lawrence Sanders** in uw koffertje stopt. Ik wil zelf ook met een beetje gerust hart op reis kunnen. Wat ontbreekt er nu nog in m'n rijtje? Het ligt op het puntje van mijn tong... Natuurlijk, een boek van een vrouw! Stel je voor! Ik weet het goed gemaakt. U neemt een leuke **Margaret Millar** mee. Welke maakt niet uit, want ze zijn toch allemaal hetzelfde. En als het onverhoopt niet bevalt kunt u altijd nog de tijd doden door zich, in de wetenschap dat ze de weduwe van **Ross Macdonald** is, af te vragen wie wie beïnvloed heeft.

Hans Knegtmans

Werk van Buitenlanders

Verbijsterend

Op mijn keukenweegschaal doet de paperback **Het Jason dubbelspel** van Robert Ludlum (Luitingh, 32,50) zo'n 680 gram ('Het is iets meer, mag dat?'). Ieder ander dan Ludlum zou voor dit verhaal aan twee ons genoeg hebben gehad. 'Roman van een verbijsterende intrige' staat er onder de titel. Niets is minder waar, de intrige is uiterst sober. De ambities van een hoge Chinese regeringsfunctionaris ('Sheng' natuurlijk) dreigen het Verre Oosten in vuur en vlam te zetten. Sheng is namelijk in werkelijkheid een Kwomintang aanhanger en hij moet dan ook worden uitgeschakeld, maar de Chinezen zullen de Amerikanen niet geloven als die zeggen dat Sheng niet deugt. Alles moet daarom langs een omweggetje gebeuren en men schakelt een geestelijk getroubleerde ex-agent in (nog aan het uitrusten van alles wat Ludlum hem in een vorig avontuur, *'Het Bourne bedrog'*, heeft aangedaan.) En passant moet hij ook nog afrekenen met een dubbelagent die er met de haren is bijgesleept. Ludlum schrijft natuurlijk niet slecht, maar op den duur wel saai. Het is allemaal te spannend om spannend te zijn. Als de held van meet af aan de meest onmogelijke stunts moeiteloos afwikkelt, dan zal geen lezer zich meer halverwege zorgen maken over de goede afloop. (GJT)

Elsevier lijkt met Colin Forbes het succes van de concurrentie met Ludlum te willen nadoen. **Het Stockholm komplot** (Elsevier, 17,90) zou in ieder geval ook door

Ludlum kunnen zijn geschreven. Een gewetenloos geheim genootschap dat op het oog uit handelaren in tweedehands boeken lijkt te bestaan, probeert de wereld in de houdgreep te nemen. Gelukkig heeft een rijke Belg een ex-Rijkswachter in staat gesteld om een particuliere politiemacht op te richten die het genootschap te vuur en te zwaard bestrijdt. Dat leidt tot talloze schietpartijen, vooral in Kopenhagen en Stockholm. Het wordt zelfs zo erg dat een complete veerboot tussen Helsingör en Helsingborg, midden in de Sont, zinkt. Wat vreselijk toch dat er zoveel engerds op de wereld zijn, maar gelukkig kunnen ook goede types keihard optreden. (TC)

Het is maar goed dat boeken niet alleen op hun omslag verkocht worden, want dan zou het boek van Colin Forbes **Doelwit 5** (Elsevier, 17,90) weinig kans maken. Wat de inhoud betreft zal de aankoop van dit boek ervan afhangen van de interesse voor een onwerkelijke krachtmeting tussen de twee supermogendheden. Plaats van handeling is de Noordpool, waar de beide mogendheden wetenschappers gestationeerd hebben. Een van de Russische geleerden besluit, met medeneming van een aantal topgeheimen, naar de vijand over te lopen. Hij moet zich daarvoor melden bij Doelwit 5, de Amerikaanse basis op de Noordpool. Door een stom toeval krijgen de Russen de lucht hiervan en kan het spel beginnen. Dodelijke mist, ijsbergen, spookijsbergen: niets blijft de door die nare Russen achtervolgde Amerikanen bespaard. Twee keer raden wie dat wint. (RK)

Wegduiken

Het boek van Tom Clancy **De jacht op de Red October** (Bruna, 27,50) beschrijft de vlucht van een van Ruslands meest geavanceerde atoomduikboten (de Red October, maar dan natuurlijk op zijn Russisch. Het boek is namelijk door een Amerikaan geschreven) naar het westen. Duikbootkapitein Ramius heeft een vluchtgrage bemanning bijeen weten te brengen en omdat het schip door een nieuwe vinding praktisch onhoorbaar is, kan de complete Russische Atlantische onderen bovenwatervloot het maar moeilijk vinden. De Amerikanen die pas laat in de gaten krijgen dat de Russen niet met een aanval bezig zijn, doen van alles om de Red October veilig in één van hun havens te krijgen, waarbij een Amerikaanse duikboot een belangrijke rol speelt. Een groot deel van het verhaal speelt zich onder water af, afgewisseld met berichten uit de hoofdkwartieren in Washington en Moskou. Het gaat om een enorm spannende thriller, goed geschreven en met de climax waar hij hoort. Een plezier om te lezen. (WV)

Zeeën van angst (Loeb, 29,50) is een collectie van zeer uiteenlopende griezelverhalen, samengesteld en ingeleid door J.J. Strating, die op zee of daaromheen spelen. Ze zijn onder meer van de hand van **Joseph Conrad** en **Hammond Innes**. Ze lopen uiteen van oud-nieuw, kort-lang, oubollig-spannend, gedateerd-actueel. De verbindende schakel is tamelijk zwak. Een ieder zal er wel wat aardigs tussen vinden, maar voor dat men op stoom is, is zo'n kort verhaal al weer voorbij. De lezers van T&D zijn juist aan de trend gewend dat thrillers steeds dikker worden. (WV)

Fin de siècle

De vier rechtvaardige mannen van Edgar Wallace (Loeb, 29,50), waar er overigens maar drie van zijn, is al meer dan 80 jaar oud. Ondanks de voor de hedendaagse lezer moeilijk herkenbare sociale en politieke setting (die voor het verhaal erg belangrijk is) is deze klassieker nog steeds uitstekend leesbaar. Uit de titel is verder niet op te maken dat ook het vervolg **'De raad voor de gerechtigheid'** in deze uitgave is opgenomen.

Het gaat om vier (drie dus) schatrijke heren die het als hun taak beschouwen om grote en kleine criminelen op te sporen en te executeren, meestal op spectaculaire wijze. De heren zelf worden nooit gepakt en blijven anoniem. De laatste boef op hun verlanglijstje is een Britse minister die weigert een onrechtvaardig wetsvoorstel in te trekken. In *De raad voor de gerechtigheid* nemen de vier het op tegen de **Red Hundred**, een genootschap van internationale anarchisten die in Europa talloze aanslagen uitvoeren, maar in Engeland ongemoeid blijven. (GJT)

Uitgeverij Loeb heeft ondertussen al een hele serie *Crime Classics* op de markt gebracht waarin de oorsprong van het misdaadgenre wordt weergegeven. **De oude man in het koffiehuis** van Baroness Orczy (Loeb, 29,50) is daarvan ook een voorbeeld. In het nawoord vertelt samensteller **Erik Lankester** dat de 21 verhalen uit drie bundels zijn gehaald, waarvan de eerste in 1905 verscheen. Hoofdpersoon is de man uit de titel die, terwijl hij knopen zit te leggen in een eindje touw, een journalist uitlegt hoe allerlei spectaculaire misdaden in werkelijkheid in elkaar steken. Meestal houdt dat in dat de politie poep in de ogen had en niet door vermommingen kon heen kijken. Een dosis van één per dag is de beste manier om dit boek te lezen en natuurlijk liefde (en voor de meest rijpe lezer, nostalgie) voor het *fin de siècle*. (TC)

De Roden roepen

In het voetspoor van de bestsellers **Red Square** (Topol & Neznansky) en **Gorki Park** (Martin Cruz Smith) heeft Trenhaile ook voor Rusland gekozen. In **Requiem voor een generaal** (Elsevier, 24,90) voert hij een voormalig hoofd (!) van de KGB op die, na een mislukte poging naar het 'vrije westen' over te lopen, wordt vastgehouden in één van de beruchte Goelagkampen, alwaar hij danig wordt geplaagd door zijn in alle opzichten duivelse opvolger en een mooie jonge ondervraagster in diens dienst. In snel wisselende scènes, zoals dat tegenwoordig hoort in spionageromans, spint men weinig wol, maar probeert de auteur wel de lezer een hoop anti-Russi-

sche gevoelens door de strot te duwen. Gelukkig ook dat Trenhaile een oplossing heeft gevonden om het Rode Gevaar te keren: het Christendom. Dat we daar met zijn allen niet eerder op waren gekomen! (KK)

Robert Moss heeft met **Coup Moskou** (Elsevier, 29,90) een degelijk boek geschreven over een staatsgreep die het leven in de Sovjet-Unie compleet zou kunnen veranderen. Degelijk, omdat de intrige in ruim 400 bladzijden nauwkeurig wordt uitgewerkt. Helaas voelde Moss zich ook verplicht tot uitweidingen over politieke kwesties die voor mij niets nieuws bevatten. Zo worden de oorlogen in Vietnam en Afghanistan, alsmede het lot van Russische dissidenten, uitgelegd voor mensen die al 20 jaar geen krant meer gelezen zouden hebben. Maar de wraak van een Rus voor de laffe moord op zijn vriendin in WO II en zijn strijd tegen de corruptie waarvoor hij zichzelf oplegt juist met de machthebbers aan te pappen, maken het verhaal aardig ondanks de slaapverwekkende intermezzo's. *Coup Moskou* lijkt qua omvang en trage handeling op andere thrillers die in Rusland spelen, maar onderscheidt zich door het ontbreken van het typische fatalisme. De wereld gaat radicaal op zijn kop. Of dat een verbetering is, mag u zelf beoordelen. (FH)

Vechtmachine

Rocky staat in **Rocky IV** (Loeb, 25,-) voor de moeilijkste opgave uit zijn sportloopbaan. In dit tot boek bewerkte film-scenario waarvan Sylvester Stallone de auteur zou zijn, is zijn tegenstander dit maal de Russische bokser Ivan Drago. Deze reus, van huis uit al een griezelige krachtpatser, is met behulp van de modernste wetenschappelijke methoden opgefokt tot een onoverwinnelijke vechtmachine. Als voorproefje bokst hij tegen Rocky's beste vriend en de Rus slacht hem zo genadeloos af dat hij er het leven bij inschiet. Dit drama is niet alleen een zwaar persoonlijk verlies voor Rocky, maar ook een slag in het gezicht van Amerika. Het is duidelijk wat er moet gebeuren. In Leningrad vindt de wedstrijd met Rocky plaats ten aanschouwe van het voltallig presidium van de Communistische Partij. In een bloedig gevecht weet Rocky tenslotte het monster grotendeels op karakter te bedwingen. Uitzinnig toegejuicht door het Russische publiek, hult hij zich in de Amerikaanse vlag. Met klem afgeraden. (HKO)

Berliner Luft

In de zomer van 1983 had ik een vraaggesprek met Len Deighton waarin hij vertelde dat *Berlin Game* eraan kwam. Al

S I G N A L E M E N T

Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, juni, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 18,25 over te maken op postgiro 5013940 tnv Verzendboekhuis De Thriller te Amsterdam. Het gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voor België kost een abonnement 425 fr. (incl. porto). Betaling dient vooraf te geschieden op PCR 000-0592006-15 tnv Boekhandel Walry, Zwijnaardse steenweg 6, 9000 Gent. Via deze boekhandel zijn ook losse nrs. te koop voor 85 fr. (excl. porto).

Voorgaande nrs. zijn te verkrijgen door overmaking van f 4,50 per nr. (incl. extra porto). Sommige nrs. zijn uitsluitend nog als fotokopie te krijgen. Geef aan als men dat niet wenst.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken, zijn in iedere boekhandel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op deze pagina kan daarvoor (als voorbeeld) dienen.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik

van de toegezonden acceptgiro. Het zenden van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

In Nederland is Thrillers & Detectives op diverse plaatsen los te koop. De prijs per nummer wordt door de wederverkoper vastgesteld met minimum van f 4,25

Aan dit nummer werkten mee: Marianne Bernard, Martijn Daalder, Frits Hoorweg, Hans Knegtmans, Roselie Kommers, Hans Kooijman, Katharina Kouwenhoven, Gert-Jan Thomassen, Bert Vuijsje, Wim Voster en Rob van 't Wel.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukkerij

Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

VD: importeur van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

NEDERLANDSE THRILLERS KOMEN VAN LUITINGH!

Een ijzersterke serie kwaliteits-thrillers van eigen bodem.
Een onverbiddelijk alternatief voor alle oprechte misdaadminnaars!

Theo Capel GOED GESTEMD

In het openbaar zou de Geldkredietbank nooit toegeven dat men zich met politiek bezig houdt, maar er is veel aan gelegen de Liberale Democraten in de kiezersgunst te houden, zeker nu de laster over stemmentrekker Leen Westra de aanhang snel doet slinken. Hank Stammer – een goede bekende voor alle liefhebbers van de thrillers van Theo Capel – treedt op als secretaris/puinarbeider. f 19,90

Bert Hiddema WIENER BLOED

In Amsterdam ontmoet Flip professor Kertesz, een psychiater van wie brieven zijn gestolen. Deze brieven betekenen een bom onder de psycho-analytische beweging. Maar als Flip de schokkende waarheid ontdekt, is het te laat. De brieven zijn al openbaar gemaakt. f 19,90

Felix Thijssen KOUD SPOOR

Charlie Mann, met een nieuw gezicht, een andere naam en een uitgewist spoor, hoort bij toeval de laatste woorden van een stervende advocaat. Misschien is dit zijn kans om voorgoed uit de zorgen te raken. Of onder de groene zoden. f 18,90

Vanyan DE CHINESE EENHOORN

China: tweeduizend jaar geleden. Een machtige magiër, Wei Po-Yang valt in ongenade bij zijn vorst. Wei Po-Yang maakt gevoelige gedichten, zet afgehakte hoofden aan en fabriceert goud uit metalen. Als de keizer zijn magiër en diens hele volk vernietigt, zweert Wei wraak. Solozeiler en avonturier Olivier Sternman ziet zich in het China van nu geplaagd tegenover een ongrijpbare tegenstander. f 19,90

Eerder verschenen:

Capel, Neber, Post, Thijssen **Gevaarlijk terrein** f 5,00/ Theo Capel **Klein verdriet** f 17,90; **Bijtend spul** f 17,90; **Kwade trouw** f 17,90/ Willy Corsari **Doden dansen niet** f 15,75; **Een expres stopte** f 15,75; **Het mysterie van de Mondscheinsonate** f 15,75; **Voetstappen op de trap** f 15,75; **Spelen met de dood** f 15,75; **Misdaad zonder fouten** f 15,75; **De weddenschap van inspecteur Lund** f 15,75; **Moorden en marionetten** f 17,90; **De man die er niet was** f 17,90; **De onbekende medespeler** f 17,50; **De man die niet mocht terugkeren** f 17,50/ Bert Hiddema **Zwart geld** f 17,90; **Piri-Piri** f 17,90/ Hans Neber **Schijn bedriegt** f 17,90; **Wie zwijgt stemt toe** f 17,90; **Dubbel spel** f 17,90; **Vergeefse moeite** f 17,90; **Opzet in het spel** f 17,90; **Te goeder naam en faam** f 17,90/ Jacques Post **Leer om leer** f 17,90; **Een Samurai in Rotterdam** f 17,90; **Stille waters** f 17,90; **Het jaar van de rat** f 24,90; **De meimoorden** f 24,75/ Felix Thijssen **Jachtschade** f 17,90; **Wildschut** f 17,90; **Ratteval** f 17,90/ Vanyan **Wit wint** f 19,90; **Kruisvaart** f 19,90.

Als Thriller Pocket verschenen:

Theo Capel **Bijtend spul** f 8,50; **Weggegooid geld** f 8,50/ Willy Corsari **Een expres stopte** f 8,50; **Spelen met de dood** f 8,50/ Bert Hiddema **Zwart geld** f 8,50/ Hans Neber **Wie zwijgt stemt toe** f 8,50/ Jacques Post **Stille waters** f 8,50; **Een dode in het Zwaanshals** f 8,50/ Felix Thijssen **Jachtschade** f 8,50; **Ratteval** f 8,50.

Overal in de boekhandel
UITGEVERIJ LUITINGH – UTRECHT

Afwisseling doet eten

Moorddadig menu (W&L Boeken, 29,50) is een bundeling van 15 korte verhalen met als thema het nuttigen van absoluut verkeerd voedsel. De inleiding van Asimov geeft in kort bestek de geschiedenis van vergif en hij eindigt met de stelling dat een 'moorddadig menu' nog steeds de moeite van het proberen waard is. Dan volgt er een flauw verhaal van RL Stevens 'Het kippesoep-kereltje'. Gelukkig maakt Ruth Rendell het daarna weer goed met 'De zaak van de geschubde zwammen'. Heel aardig zijn verder 'Lam naar de slachtbank', een typisch Roald Dahl-verhaal en 'De specialiteit van het huis' van Stanley Ellin. Een index met recepten ontbreekt. (RK)

Een ogenblik

De naam van Herbert Reinecker, auteur van **De despoet** (Zwart:Beertje, 7,-) verschijnt regelmatig op het Duitse tv-scherm als schrijver van afleveringen van **Derrick**, **Tatort** en **Der Kommissar**. In dit verhaal wordt uitvoerig gespeculeerd over de werkingen van de psyche en de aard van het menselijk bestaan. De hoofdpersonen laten zich verder niet leiden door huis-tuin-en-keukenmotieven, zodat het geheel een nogal vervreemdend karakter krijgt. Het begint allemaal als commissaris Keller bij het verlaten van het ziekenhuis, waar hij een onderzoekje moest ondergaan, een stervende man passeert. Hij wordt bovenmatig geïntregerd door de blik die de man in de ogen heeft. De stervende blijkt te zijn vermoord en Keller wordt met het onderzoek belast. De oplossing van de moord moet worden gevonden in het karakter van de vermoorde man die volgens iedereen een engel in mensengedaante moet zijn geweest. Maar naarmate het onderzoek vordert krijgt Keller een steeds minder florissant beeld van de dode. Wat school er toch achter die blik? (HKo)

I'll make him an offer he can't refuse

H.J. Lek uit Voorschoten heeft een index gemaakt op de jaargang 1985 van T&D. De index bestaat uit een register van besproken auteurs en van titels die aandacht hebben gekregen. Voor lezers van T&D is deze index

tegen kostprijs beschikbaar. Op dit moment is de definitieve prijs nog niet bekend, maar het zal om een index van ca. 4 blz A4 gaan, incl. envelop en portokosten, wat ergens in de buurt van f 2,50 zal komen. Verdere informatie is te krijgen bij de opsteller: **H.J. Lek**, Koperwiek 70, 2251 NX VOORSCHOTEN. Tel. ('s avonds) 01717-6335.

Gezocht: Het mysterie van de Eikenschans – Complotten op 'Het Uilennest' – De misdaad op de Boroboedoer. Alle drie geschreven door **Ids van der Ploeg**. Verder nog: De verdwenen bruidegom door **F. de Sinclair**, Tournooi met het gezag en De dolle samenzwering, beide door **Tim Vantella**. Vervolgens: Moord op een ouden heer en Lauriergracht 23, beide door **Hans Verhoeven**. Klaas Vanderspoel – Henri Dunantlaan 81 – 9728 HC Groningen. Tel. (na 16.30 uur) 050-255791

Beste redactie, Even een kanttekening bij de recensie van Jan van Houts thriller **HET SCHERPSTE WAPEN** in T&D 86/2. Dit is inderdaad het tweede KIT HOLM-boek, maar de vierde thriller van Jan van Hout. Voor de twee Kit Holm-boeken schreef hij **GRENSGEVAL** en **WAAR DE SLAGEN VALLEN**. Dit voor de volledigheid. mvrgr. Uitg. Sijthoff, Amsterdam.

Het **Genootschap van Nederlandstalige auteurs** bestaat wel degelijk, konden we verleden keer op de valreep nog vermelden. Op 22 mei 1986 presenteerde het genootschap zich naar buiten en maakte secretaris **Tomas Ross** bekend dat 22 auteurs zich als lid hadden gemeld, 6 uitgever en enkele van de 12 journalisten die het genre regelmatig recenseren. Van een actie van parlementariër **Joekes** waarvan **Rinus Ferdinandusse** in zijn feestrede voorspelde dat hij een actie zou gaan voeren om met voorkeurstemmen in het bestuur te worden gekozen, was nog niets bekend.

's Avonds schoven de leden aan een Mystery Dinner aan, dat op gezag van de desondigste lekkerbek **Johannes van Dam** (o.m. eigenaar van de kookboekwinkel) was samengesteld. Het zag er als volgt uit: *Sandwich au jambon à la Maigret* (Georges Simenon)

Salade Niçoise de 'Nightshade' (Derek Marlowe)

Consommé Marmite de 'The bibulous business of a matter of taste' (Dorothy Sayers)

Rognons aux Montagne de 'Too many cooks' (Rex Stout)

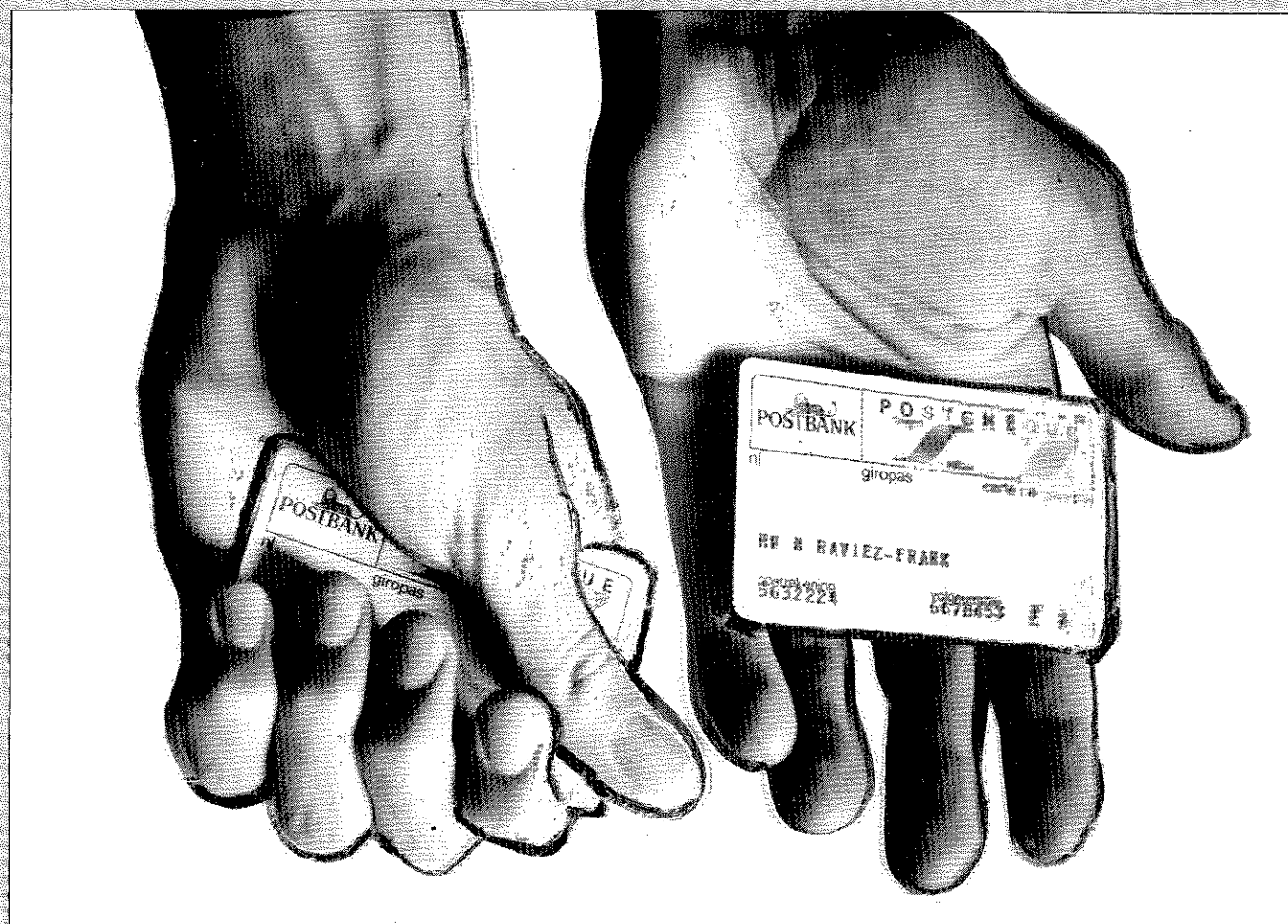
Fromages Hollandais de 'Hollandse Kaas' (Maurice Endrèbe)

Sorbet aux Mangos de 'A window of death' (Rex Stout)

Zoals dit in een dergelijk gezelschap hoort, was er enige **spanning en sensatie**. De door een van de aanwezigen voorspelde **ruzie** tussen auteurs en recensenten vond inderdaad plaats. Een auteur liep **rood** aan (aanwijzing!) en verliet na een tirade het diner (weliswaar op het moment dat hij het hoofdgerecht al achter de kiezen had). Verder miste de Traiteur Julius die voor het zeer smakelijke eten zorgde, na afloop twee **antieke Franse zoutvatjes** (paars glas gevat in filigrain zilverwerk, kleinhandelswaarde ca. 1000 gulden). Bij de stoel van een van de aanwezigen vond men op de grond een bergje zout met daarin een duidelijke voetafdruk. Hiervan is een foto genomen. Het onderzoek wordt voortgezet.

Voor inlichtingen over het genootschap kan men terecht bij **Tomas Ross**, **Weesperzijde 95**, 1091 EB AMSTERDAM. (TC)

De Charley Mann-thrillers van Felix Thijssen verschijnen bij Luitingh

Gevonden geld

KORT VERHAAL DOOR PIM CUIJPERS

Joop zag het het eerst.

Hij gaf Fredje naast hem een por in zijn zij en knikte met zijn hoofd naar het stelletje dat drie meter voor hen liep. Fredje volgde Joop's blik naar het achterwerk van de mannelijke helft van het stelletje. En toen zag hij het ook.

Een felblauw rechthoekig geval stak zover uit de achterzak van de man dat het er ieder moment uit kon vallen. En met iedere stap schoof het mapje met giro betaalkaarten een millimeter verder.

Fredje en Joop keken elkaar aan. Ze zeiden niets maar in elkaars ogen lazen ze dezelfde gedachte. Ze roken geld. Een extraatje. En dat konden ze best gebruiken bij hun werkloosheidsuitkering.

Fredje keek om zich heen. Behalve het stelletje en zichzelf was er niemand in de buurt. Ze liepen op het pad langs de singel. De bladeren aan de bomen en struiken naast hen waren nog zo groen als ze alleen in het begin van de lente zijn. De kastanjebomen stonden al in bloei.

Het giromapje maakte geen geluid toen het op de grond viel. En de man en de vrouw merkten er niets van. Zonder onderbreking wandelden ze rustig verder in het lentezonnetje, hun armen in elkaar gehaakt.

Ook Joop en Fredje liepen door alsof er niks aan de hand was, hoeveel moeite hen dat ook kostte. Tot ze bij de blauwe rechthoek aangekomen waren. Daar bleven ze stilstaan. Joop, maat

zevenenveertig in zijn schoenen, zette een van die schoenen op het giromapje. Er was geen hoekje meer van te zien.

Ze keken het stelletje na. De man had een roze blaadje kastanjebloesem in zijn zwarte haren zitten. De vrouw droeg een roze jas met tijgermotief. Dat kleurde goed bij elkaar.

De vrouw had ontzettend blonde haren. Net Bonnie St. Clair. Het duurde verschrikkelijk lang tot het stelletje om een bocht van het pad verdwenen was. Maar uiteindelijk kon Joop dan toch het mapje zonder risico van de grond pakken. Met ingehouden adem bekeken ze de buit.

Er zaten vier girobetaalkaarten in het mapje. A. Jansen, Azaleastraat 48, Utrecht, stond erop.

'Op elke kaart tweehonderd gulden', rekende Joop hardop, 'dat maakt voor vier kaarten samen...' - hij keek een moment heel moeilijk - '... dat maakt samen achthonderd gulden. Dat is vierhonderd ballen de man!'

Fredje keek zijn vriend een ogenblik aan. Joop was twee koppen groter dan hij.

'Dan moeten we wel eerst ook het giropasje hebben', zei hij. 'Zonder pasje krijg je niks'.

Joop keek hem aan alsof hij gek was. 'En zou daar niet ergens wat te ritselen vallen, denk je?'

'Ik weet niet... Geef eens hier, dat mapje'.

Fredje pakte het mapje aan en bekeek het eens beter. De girobetaalkaarten zaten aan de ene kant. Aan de andere kant zat

een wit papiertje om aantekeningen op te maken. Er stonden wat onduidelijke krabbels op. Fredje keek onder het aantekenpapiertje. Daar zat een kleiner lichtblauw rechthoekje. 'Christus!' zei hij, 'dat lijkt wel...'

Hij maakte er geen woorden meer aan vuil maar rukte het ding eruit. Het was een kleiner mapje. Hij klapte het open.

'Het pasje!' riep Joop uit.

'Christus!' zei Fredje. 'Wat een kaffer om die dingen bij elkaar te stoppen.'

'Ja, en ze dan ook nog verliezen. Maar goed dat wij het gevonden hebben. Dan gebeurt er tenminste nog iets goeds mee.'

Ze grinnikten.

'We kunnen ze nu in ieder geval wel gewoon inwisselen,' zei Fredje. 'Geen enkel probleem en niks geen risico. We kunnen dat geld al hebben nog vóórdat die vent zelfs maar in de gaten heeft dat ie die dingen verloren heeft. Maar dan moeten we wel opschieten.'

Joop keek hem even aan. De korte blonde stoppels op zijn hoofd bewogen in de wind als een korenveld in het klein. 'Nou,' zei hij. 'Waar wachten we dan nog op. Kom op! Snel naar het postkantoor!' En hij deed al een pas in de richting van waaruit ze gekomen waren. Maar Fredje hield hem tegen.

'Wacht nou even, Joop. Niet al te overhaast. We moeten eerst de handtekening nog oefenen.'

Joop stompte tegen zijn hoofd. 'Ach, natuurlijk! De handtekening!'

Tien minuten later zaten ze aan een tafeltje aan het raam van hun stamkroeg, die niet echt een kroeg was maar een koffieshop. Joop zat rustig een kopje koffie te drinken en te mijmeren over wat hij allemaal voor vierhonderd gulden kon doen. Intussen zat Fredje tegenover hem de handtekening te oefenen. Het puntje van zijn tong was zichtbaar terwijl hij volledig geconcentreerd de pen over het papier liet glijden. Zo nu en dan tuurde hij ingespannen naar het voorbeeld op het pasje. A. Jansen, schreef hij wel honderd keer in nonchalante krulletters.

Geen van beiden zagen ze door het raam de Mercedes honderd meter verderop in de straat staan, noch de vier ogen die van daaruit de ingang van de koffieshop in de gaten hielden.

Er was bijna niemand in het postkantoor. Ze stonden nog geen halve minuut in de rij toen het oude dametje voor hen opzij stapte en het loket vrij kwam.

Fredje had de bibber in zijn benen. Hij wist wel dat er niks mis kon gaan. Die vent had waarschijnlijk nog niet eens ontdekt dat hij zijn spullen kwijt was. Maar toch...

Hij vermande zich, deed een stap naar voren en begon de kaarten zo in te vullen dat de juffrouw achter het loket het goed kon zien. Hij gebruikte de pen die daar aan het kettinkje lag. De handtekeningen lukten perfect. Alle vier. Het moest wel een hele knappe kop zijn die het verschil met het origineel zou zien. Fredje legde de kaarten met het pasje in het bakje en probeerde zo doordeweeks mogelijk te kijken.

Het meisje aan de andere kant van het loket keurde hem geen blik waardig. Ze had twee regenbogen van oogschaduw tussen haar ogen en wenkbrauwen. Ze trok het pasje en de kaarten naar zich toe.

Een moment bleven haar ogen aan het pasje hangen. Vervolgens keek ze naar de kaarten, en toen weer terug naar het pasje. Fredje voelde zijn maag samenkrimpen. Er zou toch niets aan de hand zijn?

Maar toen pakte het meisje een stempel en ratelde razendsnel over de kaarten heen. Fredje keek opgelucht opzij naar Joop.

Aan Joop was helemaal niks van opwindning te zien. Alleen op zijn wangen zat iets van een bloes. Hij had zoals altijd zijn handen in de zakken van zijn korte leren jack die hem te klein

was, waardoor zijn armen iets van geplukte kippevleugels hadden.

Het meisje legde het pasje terug in het bakje en nam acht honderdjes uit de geldlade. Ze telde ze nog eens na toen ze ze naast het giropasje neerlegde. Op een onzichtbare manier gaf ze tegen elk briefje een kletsende tik.

Pas toen ze het bakje met het geld en het pasje onder de glazen afschei ding door schoof keek ze Fredje een ogenblik met haar regenboog-ogen aan. Fredje keek terug met een heel terloopse blik, alsof het voor hem de gewoonste zaak van de wereld was om achthonderd gulden op te nemen.

Heel kalm pakte hij de briefjes op, schudde ze op de toonbank tot een keurig stapeltje en stopte ze in zijn zak. Hij nam het pasje, wenkte Joop met een hoofdbeweging en stapte naar de uitgang. Allemaal heel rustig bedaard en alledaags.

Eenmaal buiten kon Fredje zich niet meer inhouden. De acht flappen brandden in zijn broekzak. Hij maakte een klein vreugdesprongetje.

't Is gepiept,' juichte hij, wel nog op iets ingehouden toon. 'Wat een makkie! Achthonderd ballen! Wat ga jij met jouw deel doen?'

Joop keek hem met een brede grijns aan. Hij had het al helemaal uitgedokterd. 'Nou, om te beginnen ga ik vanavond voor honderdvijftig piek stappen. Ik ga niet naar huis voordat het op is. Verder ga ik voor vijfenzeventig piek...'

Hij bleef plotseling staan en pakte Fredje bij de arm.

'Wat is er?' vroeg Fredje.

'Kijk daar! Aan de overkant van de straat,' zei Joop zacht, zonder zijn lippen te bewegen. 'Die Mercedes. Zie je die?'

'Ja.'

'Daar zitten die kerel en dat blonde moppie van vanmiddag in.'

Fredje keek beter. En inderdaad. Het kon bijna niet missen: Die ontzettend blonde vrouw met haar roze lijgerjas en achter het stuur die vent. Het blaadje kastanjebloesem zat nog in zijn haar. Zowel de man als de vrouw keken hem recht aan.

'Gotver...' siste hij tussen zijn tanden door. 'Je hebt gelijk! Kom op, er vandoor!'

Maar voor ze dit plan in daden om konden zetten hoorden ze hoe de Mercedes gestart werd. Verbaasd keken ze op en zagen de auto wegrijden. De man en de vrouw keken geen moment meer hun kant op.

Verwonderd keken Joop en Fredje elkaar aan. Wat was dit nu?

Het volgende ogenblik was de straat vol met politie-agenten. Noch Joop noch Fredje wist waar die allemaal opeens vandaan kwamen. Een seconde eerder was er nog niets te zien geweest. Nog voordat ze ook maar een kik hadden kunnen geven stonden ze allebei tussen twee agenten in, terwijl een derde hun kleren doorzocht. En nog geen tien tellen later stond degene die Fredje gefouilleerd had voor hem met het giropasje en de achthonderd gulden in zijn handen.

Fredje en Joop waren verstijfd van schrik en verbazing. Het ging allemaal te snel om goed tot hun door te kunnen dringen. Er stopte een politiewagen met zwaailicht en sirene. Een oudere man in burgerkleding stapte uit en kwam naar hen toe. De agent overhandigde hem het pasje en het geld. 'Dit hebben we op hem gevonden, chef,' zei de agent en wees naar Fredje.

Een brede, gelukzalige grijns overspoelde het gezicht van de man terwijl hij het pasje bekeek. 'Dat ik dit nog mag meemaken zo vlak voor mijn pensioen,' zuchtte hij. 'Eindelijk hebben we dan het meest beruchte giropasje van Nederland te pakken! Samen vier van de beroemde vervalste girobetaalkaarten. En niet te vergeten - hij keek Fredje en Joop om de beurt aan - 'de daders! Ik kan jullie niet vertellen, jongens hoe blij ik ben om jullie nu eens zelf te ontmoeten. Een half jaar lang heb ik op

jullie gejaagd. Een half jaar! Maar ja, dit kon ook niet uitblijven nu ik sinds twee weken een ploeg van honderdvijftig man ter beschikking had om achter jullie aan te zitten. Maar goed dat die loketbediende het pasje herkend heeft anders waren jullie ons nog door de vingers heen geglipt. Jullie zien er wel wat jonger uit dan ik verwacht had. Jong en ondernemend, hè? Jullie zijn zeker...

De man was door het dolle heen van enthousiasme en bleef maar doorratelen. Maar Fredje en Joop luisterden allang niet meer naar hem. Met open mond starden ze elkaar aan. Wat was er in godsnaam gebeurd?

Honderd meter verderop bekeek de man in de Mercedes door de achteruitkijkspiegel hoe de twee jongens afgevoerd werden in een politie-auto.

'Zo zie je maar, misdaad straft zichzelf,' zei hij grijnzend tegen

de blonde vrouw naast hem, terwijl hij een schoenendoos van de achterbank pakte.

Hij grinnikte om zijn eigen grapje en maakte de schoenendoos open, die vol zat met girobetaalkaarten. Hij nam er drie uit en stopte ze in zijn binnenzak. 'In ieder geval kunnen wij nu tenminste weer aan de slag met een ander pasje en andere kaarten,' zei hij.

De vrouw keek heel trots naar hem op. Hij was zo slim, die vent van haar.

'En wij hebben voorlopig geen last meer van al die politie die de postkantoren in de gaten houdt,' zei ze.

'Precies, meid. Precies.'

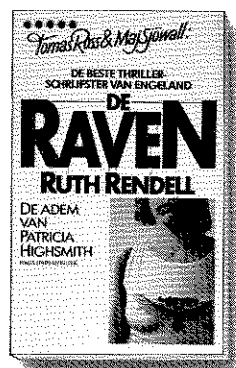
Hij gaf de schoenendoos aan haar, startte de auto, keerde en reed naar het postkantoor toe.

© Pim Cuipers

Gevonden geld is als Girozaken gepubliceerd in de Spectrumbundel 'Kom op met uw verhaal'

OVERSPEL PLEGEN IS RISKANT. EN VOOR WIE DE RAVEN TEGEN HET LIJF LOOPT ZIJN DODELIJK.

Nieuw

De Raven – Ruth Rendell
Een vermoorde bigamist en de connecties met een groep radicale feministes. Hun symbool: een raaf met vrouwenhoofd en borsten. Hun doel: mannen om zeep helpen. 'Ruth Rendell bezit een geniaal vermogen om gestoorde en bezeten karakters te bedenken en tot leven te brengen' (Vrij Nederland) **f 19,90**

Vijfsterren-thrillers, geselecteerd door
Tomas Ross & Maj Sjöwall

JE LOOPT ER WARM VOOR EN JE WORDT ER KOUD VAN.

Het web van De Spin – Kenneth Royce

Een op het eerste gezicht simpele moord groeit uit tot een spannende spionage-intrige, waarbij een niet-onbelangrijke rol wordt gespeeld door de Engelse minister van Buitenlandse Zaken. **f 19,90**

Naalden – William Deverell

Wie durft te getuigen tegen een beruchte heroïnekoning moet dat doorgaans met z'n leven bekopen. De advocaat Foster Cobb durft die strijd best aan, maar ook hij is zijn leven niet zeker. **f 19,90**

De man die van dierentuinen hield – Malcolm Bosse

Moorddadig verhaal waarin menselijke gedragspatronen een voorname rol spelen en waarin je uit vaderlandsliefde best iemand van het leven schijnt te mogen beroven. **f 19,90**

Verkrijgbaar bij de boekhandel.

Britse Misdaadgolven

Nieuwsbrief van Jessica Mann

Foto Ray Godwin

tempelen... maar het grootste deel dat onder het merk "Misdaadverhaal" wordt geproduceerd is dat niet en dat heeft ook niet de bedoeling zich als literatuur voor te doen

Dat maakt het op zich des te leuker voor een Engelse auteur om met al de eer te worden behandeld die wij in Keulen ontvingen. Ik voelde me erg gevleid toen ik uit mijn eigen werk (*Funeral sites*) had mogen voorlezen en had kunnen luisteren naar iemand anders die uit de Duitse vertaling van *No man's island* voorlas. In Engeland word je maar zelden gevraagd om uit eigen werk voor te lezen. Dat soort dingen blijft bij ons voorbehouden aan dichters en meer zogenaamde betere schrijvers.

In Keulen was alleen maar PD James er toen ik er was – haar nieuwste boek *A taste for death* verschijnt in juni bij Faber – dus heb ik de anderen niet kunnen horen, maar over Julian Symons en Harry Keating heb ik u al eerder geschreven. Maar grijpt u ook eens de kans om met het werk van James Melville kennis te maken, van hem verschijnt er ook een nieuw boek in juni (*Go gently*, Gajin bij Secker and Warburg). Zijn Japanse personages en locaties doen het erg goed. Hij heeft een tijd in Japan gewoond waar hij voor de *British Council* werkte. Colin Dexter woont in Oxford en situeert zijn boeken daar, niet op de universiteit, maar, en dat is hoogst ongebruikelijk in detectives, gewoon in de stad. En misschien heeft u wel de televisiebewerking gezien van de *Lovejoy*-boeken van Jonathan Gash, met als hoofdperson een licht criminele antiekhandelaar. Ze zijn leuk, alleen herhalen ze zich nog al, en je leert er vreselijk veel van over antiek. Omdat veel liefhebbers van het genre van misdaadboeken houden omdat je er iets van opsteekt, heeft hij ontzettend veel succes met zijn werk.

Jessica Mann

Zwijnaardse stwg 6

9000 Gent

BOEKHANDEL WALRY

U KUNT ER WAT VRAGEN

Thrillers en Detectives bij voorbeeld

tel: 091-229167

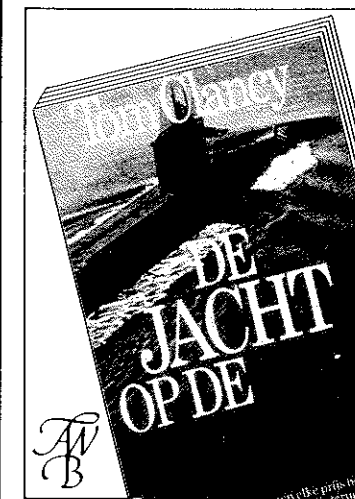
De jacht is geopend...

**Tom Clancy
DE JACHT OP DE
RED OCTOBER**

400 blz., f 27,50
ISBN 90 229 5468 4

Een ijzinglekkend verhaal, een internationale bestseller! De no. 2 bestseller van Amerika in 1985. Ergens over de bodem van de Atlantische Oceaan zoekt de Red October, Ruslands meest geavanceerde onderzeeboot, de weg naar de vrijheid. Amerika wil hem tegen elke prijs hebben, Rusland wil hem tegen elke prijs terug hebben. Het gevecht om de onderzeeër begint dan pas goed.

In iedere boekhandel.

thriller

Een goedkope Koninginnedag

De Beethovenstraat is een dure winkelstraat in het betere Amsterdam-Zuid die op Koninginnedag verandert in een gigantische vrijmarkt. Voorzien van spullen waarvan de zwervertjes van Bogotá alleen maar kunnen dromen, staan daar kinderen van kaakchirurgen, concertpianisten en eigenaren van winkelketens hoopvol een handeltje te drijven. Dat is hard werken zoals ik zelf in vorige jaren ervoer, toen ik mijn eigen kinderen hielp met de inbreng van een partijtje gloednieuwe pockets die van de recensiestapel waren overgeschoten. De vrijmarkt is duidelijk een kopersmarkt en als verkoper moet je alle zeilen bijzetten om niet weer met de oude troep terug naar huis te moeten.

Mijn voornemen om zo goedkoop mogelijk (maximaal voor vijf gulden) een tas met vakantielectuur in te slaan, kwam onder druk te staan bij de aanblik van het vijfjarige blonde meisje met een paardenstaart dat ernstig op het trottoir zat achter een gebreid kleedje in imitatie-patchwork waarop ze haar schatten had uitgestald, die voor haar de glans hadden verloren. Wie zou nu willen afdingen over een blokendoos uit Oost-Duitsland met blankhouten gedraaide kolommetjes en tympanen, plaatjes van poezen, een gouden feeënpuntmuts en een bijpassende glimmende witkunstzijdenjurkje en een Indianenhoofdtooi van geverfde kippenveren? Maar tien meter verder, meegevoerd in een dichte stroom mensen, kreeg een gierige hebzucht me te pakken. De tieners met hun stapels strips, oude boeken van oma en opa en vreemdsoortig servies en vaatwerk, die kon ik wel aan, evenals de volwassenen met de inhoud van hun kelder en zolder die op een extraatje uit waren.

★

'Now is the time' blies een zeer vals spelend jazzorkestje van vier veertienjarigen, maar de eerste keer mistukte het. Evenals Frits Hoorweg in T&D 84/3 probeerde ik misdaadboeken van eigen bodem te vinden. Lodewijk Windstoot en de lijken op de lift van Marba (Zwart Beertje) moest f 0,50 kosten en de verkoopster (een jonge vrouw van midden twintig) had ook een dubbelpocket van de Geïllustreerde Pers te koop met Tien kleine negertjes van Agatha Christie erin en De Cock en het sombere naakt van Baantjes. Die moest zelfs f 0,75 opbrengen. Mijn bod van een kwartje per boek werd genegeerd. Later op de terugweg zag ik de boeken nog steeds liggen, maar nu negeerde ik ze. Bijna had ik 'Verstandig studeren en vruchtbaar werken' van frater S. Rombout gekocht, aangespoord ook door het Nihil Obstat op de binnenpagina. Het was al de 5e druk uit 1947 en de frater had daarom zeker veel verstandigs te vertellen. De eerste aankoop werd echter Vakantie bij de zeerovers van Anthony Richardson (Pris-

In de Vakantiekoffer

ma Juniores 125) voor f 0,25, samen met J. van Londen Bandieten in Britannië (Kluitman Jeugdserie 112) voor eenzelfde bedrag. De jongen van 14 keek wat beduusd, toen ik zei dat ik er absoluut niet meer voor over had. De titels vielen buiten het genre, maar als je geheime liefde het spannende jongensboek is gebleven, is dat niet zo erg. Door hetzelfde besliste optreden wist ik van een andere jongen voor f 0,10 De zaak Galton van Ross Macdonald (Realrecks 185) af te troggelen, maar een pinnig meisje riep zeer beslist dat het ijselijk dunne Moord op de Zeedijk van Martin Treffer twee kwartjes moest kosten.

Op het drukste stukje van de markt, tussen de Jan van Eijckstraat en de Gerrit van der Veenstraat kreeg ik voor f 0,20 De onbekende dader van Roothaert (Zwart Beertje 90) en De MULO-jaren van Gert van Santen van W. Broos (Callenbach) mee van een mevrouw van omstreeks de veertig die nog zwakjes zei dat de boeken eigenlijk duurder waren. K. Beermans Baarnse moord (Uitg. De Kennemer) wist ik ook voor een dubbeltje mee te krijgen, maar voor De val van Bas P. van Koos van Zomerem moest de eigenaar zomaar één gulden hebben. Die kreeg hij dus niet.

Negentig cent had ik uitgegeven en zes boeken te pakken. De koorts van de gokker kreeg me bijna in de greep. Als het zo doorging zou het plastic draagtasje dat ik van huis had meegenomen te klein zijn.

Met ijzeren wilskracht brak ik voorzichtig door het gewoel heen. Zes boeken, dat was nogal wat voor één vakantie. Dan kon je je ogen wel eens bederven. Ik kende mensen die zelfs zonder boeken weg durfden te gaan. Bovendien had ik bijna al mijn geld nog. Ik ging daarom naar huis.

★

Vanwege een hoop losse vrije dagen bracht ik het niet op het stapeltje tot de vakantie te bewaren. Vakantie bij de zeerovers bleek een goed voorbeeld van het spannende jongensboek te zijn. Een jongetje monstert als vakantiebaantje aan op een omgebouwde mijnenlegger (tegenwoordig hebben we alleen nog maar mijnenvegers) die voor smokkelvaarten op de Middellandse Zee wordt gebruikt. Hij maakt alle enge dingen mee die je op zee kunnen overkomen. Bijna wordt men overvaren, in de grond geboord, raakt men praktisch op de klippen en toch komt hij heelhuids bij zijn (arme!) ouders terug met een dik stapeltje biljetten Pond Sterling.

Bandieten in Britannië viel echter tegen. Dat is een onnozel verhaal over Wubbo Hiemstra, een ex-HBS'er (zoals dat hoort) met een schriftelijk cursus detectieve achter de rug. Samen met drie vrienden raakt hij via transporten van personenauto's in een goudsmokkel verzeild. De auteur besteedt echter heel veel tijd om de schoonheid van het graafschap Dorset te beschrijven. Gelukkig was het lezen niet voor niets, want een van de vrienden van Wubbo heet Hank, zodat ik nu eindelijk een goede verklaring kan geven waarom de hoofdpersoon in mijn boeken ook Hank heet ('In mijn jeugd las ik een Kluitman-pocket waarin een zekere Hank van Luchteren voorkwam. Nee, hoe hij aan die voornaam kwam, stond er niet bij, maar de naam sprak me meteen aan. Uiteraard kon ik mijn held natuurlijk ook niet van Luchteren noemen. Die achternaam vond ik trouwens ook minder sterk.').

Die eeuwige HBS-ers in al die jongensboeken brachten me er toe een boek over een MULO-jongen te kopen. Volgens mij weet W. Broos alleen niks van de MULO af. Het lijkt wel of Gert van Santen gewoon de HBS bezoekt. Hij zit nota bene bij een notariszootje in de klas! Het boek is ook niet zozeer geschreven om een schoolleven te verhalen, maar meer om een zedenlesje te geven. Mijn kinderen vonden het daarom ook een spuugvervelend boek. Gert is een boerenpummel met hersens die elke dag twee keer op en neer naar de MULO in de stad fietst (Een openbare, terwijl hij zelf juist fijn-christelijk is, maar de christelijke MULO is niet befietsbaar). Hij raakt in het stadje besmet met fratsen en ondanks zijn goede hersens haalt hij het in zijn hoofd geld te 'lenen' uit de kas van de voetbalclub die hij beheert. Het is nog een geluk bij een ongeluk dat zijn moeder op Oudejaarsdag aan de tering doodgaat, want nu kan hij haar op haar doodsbed beloven dat hij zijn leven zal beteren. Het rare van het verhaal

Made in UK & USA

Levensecht

In NRC/Handelsblad heeft Tim Krabbé een paar keer een oude, waar gebeurde, moordzaak ontrafeld en dat leverde artikelen op die heel goed zouden passen in T&D. Je moet er natuurlijk wel voor oppassen niet in plat amusement te vervallen. Tenslotte hoeven we ons niet op de markt van Panorama en Nieuwe Revue te begeven.

Jack Finney laat ook zien hoe je op een acceptabele manier over waar gebeurde misdrijven kunt schrijven. Hij putte uit oude jaargangen van de New York Times en Frank Leslie's Illustrated het materiaal voor *The crime of the century* (Simon & Schuster, VD, 30,25). Het gaat over de moord op 30 januari 1857 op Harvey Burdell. Op de omslag staat wel dat het om meer verhalen gaat, maar deze moord neemt tweederde van het boek in beslag. Een attractief onderdeel van dit boek zijn de illustraties uit Lellie's Illustrated. Ze zijn zo precies en gedetailleerd getekend dat de personen levensechter zijn dan in het geval van een foto. De moord werd waarschijnlijk gepleegd door huisgenoten van Burdell, maar Justitie kreeg de bewijsvoering niet rond. Ik vond het een fascinerend relaas en zou graag de tijd en de misdaden ter beschikking willen hebben om zo iets zelf te maken. De tijd lukt misschien nog wel, maar het creëren van een geschikte zaak is moeilijker. (FH)

Nichten

De homo-barkceper Dan Valentine heeft een platonische maar innige lat-relatie met zijn wulpse hetero-vriendin Clarissa Lovelace. Zij vormen een hecht paar, gaan samen door dik en dun maar laten elkaar vrij in hun sex-leven. Dit duo speelt de hoofdrollen in *Vermilion* en *Cobalt*, twee thrillers uit 1980 en 1982 door Nathan Aldine (beide Ballantine, VD, 12,75).

Aan het begin van *Vermilion* wordt een wrede moord gepleegd op een jonge schandknaap. Valentine en Clarissa raken betrokken bij het spoorwerk naar de dader. Tijdens hun tocht die door het kleurrijke nichten-leven van Boston voert, leggen ze een netwerk van kwalijke intriges bloot en ontmaskeren ze ten slotte de dader. 'Vermilion' blijft de kleur van de lippenstift van een travestiet.

Cobalt speelt in Provincetown op Cape Cod, het spiraalvormige schiereiland bij Boston. Het is een van de bekendste vakantieoord voor homo's uit heel Amerika. Het lijkt van een aantrekkelijke jongeman met kobaltblauwe ogen wordt gevonden. Hij blijkt te zijn gewurgd. Het spreekt vanzelf dat Valentine en Clarissa de dader en zijn motieven zullen vinden.

Helaas kan de schrijver (wellicht aangeemoedigd door de positieve reacties op de nichten-beschrijvingen in *Vermilion*) het niet laten om bladzijden lang uit te weiden over de dagelijkse beslomeringen van het zo sympathieke tweetal. Waar zullen ze gaan eten? Wat voor shirt trekt Dan aan? Hoe zit Clarissa's haar? Waar was Dan vannacht? Voor wie zelf in Provincetown is geweest, zijn de levensechte beschrijvingen van het plaatselijke uitgaan-sleven een feest van herkenning. Voor de overige lezers wordt het waarschijnlijk op den duur heel vervelend. (MB)

Pilletjes

Zoals Dick Francis over de domste schepselen der schepping telkens weer een spannend en smakelijk verhaal weet te maken, zo kan Robin Cook witte bloedlichaampjes, ondersteken en bacteriënweekjes laten swingen dat het lust is. In zijn nieuwste thriller *Mindbend* (Pan, VD, 16,65) besluit een jonge medicijnenstudent een tijdje te gaan werken als artsbezorger. Hij komt er achter dat de artsen die meedoen aan door Arolen, zijn farmaceutische firma, georganiseerde cursussen, gedrogeerd, gehersenspoeld en tenslotte worden voorzien van een metalen plaatje in hun hersenen. Deze artsen schrijven uiteraard alleen nog maar Arolen-medicijnen voor (klantenbinding heet dat). De firma wil uiteraard alle artsen uit de V.S. onder controle krijgen. Dat klinkt allemaal uiterst onwaarschijnlijk, maar Cook weet de ziekenhuissfeer en het doen en laten van artsen en verplegend personeel zo raak te typeren, dat iedere lezer dit pilletje moeiteloos zal slikken. Bovendien is het boek spannend van voor naar achter. (GJT)

De Britse schrijver Tom Keene heeft met *Profit without honour* (Fontana, VD, 19,20) een spannend boek gemaakt, zij het dat de intrige nogal onwaarschijnlijk is. In een Schots vissersplaatsje is een farmaceutische fabriek gevestigd die een nieuw middel tegen hartkwalen heeft ontwikkeld. Tegelijkertijd evenwel wordt in een aparte afdeling in het geheim een chemisch strijdmiddel voor Engeland geproduceerd. De dood van een professor in dit verband brengt een bloedige kettingreactie op gang, waarbij twee jonge mensen moeten vluchten voor de Geheime Dienst die hen om het leven wil brengen omdat zij iets van het strijdmiddel weten. Het verhaal kent soms merkwaardige coincidenties, maar ondanks dit alles is het uitermate leesbaar geschreven en zal men het achter elkaar willen uitlezen. Als Keene een verhaal zou maken dat men als reëel kan beschouwen, zou hij nog meer aftrek kunnen vinden. (WV)

is dat een andere klasgenoot, wiens moeder een garen- en bandnerinkje drijft blijmoedig alle dingen bietst die Gert met 'geleend' geld koopt en ook nog goede cijfers haalt en zo het betere MULO-publiek ver voor blijft. Gert leert van deze jongen echter niets. Er komt zelfs een hardhandig eind aan zijn MULO-jaren.

De onbekende dader van Roothaert bleek een gezellig niemandalltje te zijn over de moord op een advocaat van kwade zaken. De intrige is buitengewoon gezocht en er komt zelfs een geheim genootschap van Chinese zeelieden aan te pas. Belangrijker voor de auteur leek het schetsen van een goed-burgerlijk milieu ergens in het begin van de jaren twintig. Het enige bijzondere van het boek is het ontbreken ervan in de bibliografie van Nederlandse misdaadboeken. *Moordboeken* van Maarten Bronkhorst.

Baarnse moord was leuk om te lezen, maar het is jammer dat K. Beerman zich in wezen beperkt tot het nog eens samenvatten van het proces. De *Achtergronden* die worden beloofd over het drietal dat een vriendje om het leven bracht krijg je eigenlijk niet te horen. Twee jongens komen uit een stinkend rijk milieu en de derde uit een armoedig gezin. Zijn rijke vriendjes willen hem de schuld in de schoenen schuiven met hulp van de familieadvocaat, maar dat wist ik al. De moord werd bij toeval in 1961 ontdekt. De daders kregen naast celstraf TBR en zullen misschien wel weer onder ons zijn. Ondertussen is er onlangs over deze kwestie ook een moeilijk leesbare roman van T. Roosenboom verschenen. Het zou tijd worden dat het gegeven eens in een echte misdaadroman terecht komt. De villa op de Javalaan in Baarn zal er ook nog wel staan.

Voordat ik Ross Macdonald in het Engels ging lezen had ik wel gezien dat zijn werk bij UMC was vertaald. Deze uitgeverij had echter zo'n klassiek *lowbrow-imago* dat ik (als ex-HBS'er) het nooit had geprobeerd. Er werd gezegd dat ze er altijd in slaagden, welke schrijver ook werd uitgegeven, de eerste zin te laten luiden 'Ze was naakt onder haar bontjas'. Nu moet ik zeggen dat ik dat eigenlijk een mooie beginzin vind. In *De zaak Galton* komt u die niet tegen. Het enige is dat de vertaling zo krom is als een hoepel en op elke bladzijde wel een alinea uit het origineel is weggelaten waarin Macdonald meestal iets meer vertelt over de stemming van de persoon, de omgeving of anderszins het verhaal aankleedt. Op die manier zou 'onder haar bontjas' ook nog gesneuveld zijn. Opvallend voor de kwaliteit van het werk van Macdonald is dat *De zaak Galton* die hij zelf als een wending goede in zijn werk beschrijft, overeind blijft. Misschien wordt het tijd het complete oeuvre van Macdonald in de vakantiekoffer te doen.

Theo Capel

Ijdeltuit

William F. Buckley Jr. is een schrijver en commentator van een type dat in Nederland sinds het overlijden van de heer Van Riel niet meer te vinden is: de rechts-conservatief die wel eens de moeite neemt een boek te lezen. Naast zijn bezigheden als hoofdredacteur van het Amerikaanse blad *National Review* schrijft Buckley de laatste jaren ook politieke thrillers. Vermoedelijk om iets terug te doen tegen alle linkse laster schiep Buckley de onverschrokken CIA-agent Blackford Oakes. In *See you later alligator* (Arrow, VD, 15,15) raakt de held betrokken in de Cubaanse raketten crisis. Buckley heeft verzonnen dat er in 1961-'62 geheime contacten tussen president Kennedy en Castro en Guevara waren, gericht op een mogelijke normalisering van de betrekkingen. Blackford Oakes moet die onderhandelingen in het diepste geheim op Cuba voortzetten, hetgeen leidt tot ingewikkelde intriges en een nogal melodramatische ontknoping. Het is frappant dat Buckley een tamelijk genuanceerd en relatief sympathiek portret van Che Guevara schildert. Het echte doelwit van zijn ressentiment is natuurlijk ook niet Guevara, Castro noch Chroestjev, maar de binnenlandse vijand John F. Kennedy, die vermoedelijk net zo'n arrogante ijdeltuit is geweest als William F. Buckley Jr. zelf. Ik heb tenminste nooit eerder een thriller gelezen die was opgedragen aan 49 met name genoemde neven en nichten van de auteur. (BV)

Lieve politie

Joseph McNamara, de enige Amerikaanse commissaris van politie met een doctorstitel van de Harvard Universiteit zoals de flaptekst trots meldt, schreef de thriller *The first directive* (Fawcett, VD, 16,65). De dochter van een invloedrijke Amerikaan wordt vermist en *sergeant* Fraleigh wordt tezamen met zijn collega's English en 'The Block' belast met de opsporing. Al spoedig blijkt het te gaan om een intrige waarin hooggeplaatste personen een rol spelen. Na ternauwernood aan de dood ontsnapt te zijn wordt Fraleigh verpleegd door een beeldschone dame, waarop hij natuurlijk prompt verliefd wordt. Maar wat moet je doen als deze dame ook al niet zuiver op de graat blijkt te zijn? Ingewikkeld, maar het doortastende drietal geeft niet op. Ontheven uit hun functies, nauwelijks hersteld van de vele op hen gepleegde aanslagen, brengen ze de zaak toch tot een ontknoping. Jammer van het wat melodramatische slot. (RK)

Zouden er nóg lievere agenten bestaan dan in Ed McBains *87th Precinct*? Zelfs de heren en dames van *Hill Street Blues* steken er nog ruig tegen af. En dat komt

de (veelgeroemde?) geloofwaardigheid van McBains boeken niet ten goede. Niettemin: de nieuwste *87th Precinct: Lightning* (Pan, VD, 16,65) is weer aange-naam vakantievoer. Met twee subplotjes – een serieverkrachter en een moordenaar van jonge hardloopsters die zijn slachtoffers ophangt aan lantarenpalen – kabbelt *Lightning* kalmmpjes voort. Veel spanning heerst er niet: de detectives, vertrouwde verschijningen voor de fans, lijken al te weten dat zij de criminelen tegen het eind van het boek 'met standaard opsporingstechnieken' bij de kladden zullen grijpen. De bekende schildering van de grote en een beetje boze stad zorgt voor het sfeervolle décor.

Niet spannend, niet schokkend, toch aangenaam. Routine vakwerk dat alleen ont-sierd wordt door een ergelijk staaltje amateurpsychologie om het handelen van de misdadigers te verklaren. Geef mij toch *Furillo* maar in plaats van *Carella* (MD).

Welsprekend

We weten inmiddels wat Elmore Leonard in zijn mars heeft. Al vele jaren creëert hij in zijn verhalen een schemerig stedelijk subcultuur, halfweg zware misdaad en fatsoenlijke, saai burgers. Hij bevolkt het met schilderachtige en soms wat bizarre personages die de lezer toch als levensecht blijven. En Elmore Leonard kan schrijven: in een stijl die ontleend is aan de *hard-boiled-detective* school. Zijn figuren spreken machinegeweer-slang, zijn nimmer op hun mondje gevallen, werken voortdurend op de lachspieren en leveren toch – o wonder – geloofwaardige dialogen af. *Glitz* (Penguin, NL, 16,40), Leonards jongste, bevestigt het bovenstaande, maar is geen spectaculaire verrassing. Politie-man Vincent Mora wordt verliefd op een hoertje dat vervolgens in *glitzy* Atlantic City van een balkon 'valt'. In zijn vrije tijd gaat Mora op onderzoek uit en haalt – in zijn eentje – de hele gokwereld overhoop terwijl hem dat geen millimeter dichterbij de moordenaar brengt. Het resultaat: een voortreffelijke, gemakkelijke thriller met iets teveel toevaligheden in de afwikkeling van de intrige. (MD)

Doubting Thomas door Robert Reeves (Warner, VD, 16,65) combineert twee nogal ver uit elkaar liggende invloeden: de paarden-thrillers van Dick Francis en de *private eye*-avonturen van Robert Parkers held Spenser. De hoofdpersoon Thomas Theron doceert Amerikaanse literatuur op een college in Boston maar besteedt meer tijd aan het wedden op paarden. Op een dag wint hij per ongeluk meer dan dertigduizend dollar en vervolgens raakt hij verward in een raadselachtig complot, waarin zowel de mafia als een bizarre sekte figureren. Het boek is zeer onder-

houdend geschreven en bevat op zijn minst één onbetaalbare scène: Thomas Theron's eerste confrontatie met mafiachef Vincent Ciullo, die eigenlijk het liefst een diepgravende discussie met hem wil beginnen over de dichtbundel *Cantos* van Erva Pound. (BV)

Heel erg

Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog wordt de Engelse kapitein Chisholm door de Duitsers van zijn schip getorpedeerd en per U-boot afgevoerd. Meeslepend wordt beschreven hoe hij aan boord van de onderzeeër getergd wordt door claustrofobie en wat de gevolgen daarvan zijn. Bestempeld als een gevaarlijke gek komt hij tenslotte in het ziekenhuis St Cyr des Bains terecht, aan de Franse westkust, waar zich ook al een Amerikaan en een aantal Canadezen bevinden. Met deze types wordt er een ontsnapingspoging beraamd, die wonder boven wonder nog lukt ook. Terug in Engeland echter begint de ellende pas goed. Chisholm wordt door alles en iedereen gewantwoord en moet trachten te bewijzen dat hij niet met de vijand heult. Totdat er iemand voor hem in de bres springt en het spoor terug wordt gevolgd naar St Cyr des Bains. **Chains** van Douglas Scott (Arrow Books, VD, 16,65) is een spannende oorlogsthiller die leest als een trein. (RK)

Te huur

Mike en Amy Loyd laten zich in *Very old money* van Stanley Ellin (Fawcett, VD, 14,75) voor goed geld inhuren als huisbedienden. Ellin beschrijft hun domesticatie prachtig. Twee jonge mensen worden ogenschijnlijk moeiteloos keurige bedienden, die met enige trots over de familie praten als zij het over hun werkgevers hebben. Voor de puristen wil ik wel even waarschuwen dat minstens de helft van dit boek inderdaad over huiselijkheden gaat. Amy hoort bij de staf en wordt aangesproken als mevrouw Loyd. Mike is de chauffeur en heet daarom alleen maar Loyd. Een echte thriller wordt het pas als blijkt dat de familie een naar geheim heeft. Amy moet merkwaardige boodschappen doen voor een blind lid van de familie en daar begint dan alles mee. (FH)

John Webber is een vroegtijdig gepensioneerde politiemann die zich door zijn vriendin Lizzie laat overhalen om het als privé-detective te proberen. Nadat een pottenbakker en zijn vrouw op een Frans strand op mysterieuze wijze om het leven zijn gekomen weet hun dochter, mevrouw Elberg, haar man over te halen Webber in te

huren. De schrijver van **The Elberg Collection**, Anthony Oliver, is antiekhandelaar en het wekt dan ook geen verbazing dat het in het verhaal (Futura, VD, 15,15) vooral draait om een antiekzwendel. Lizzie ontpopt zich als een soort *Miss Marple* en Webber boort zijn oude contacten bij de politie aan om informatie. Oliver weet leuk te beschrijven hoe creatief pottenbakkers zijn en hoe zij profiteren van het goede vertrouwen van hun cliënten. (FH)

Het is een dochter

Tegen het eind van John D. MacDonalds **The lonely silver rain** (Fawcett, VD, 16,65), als alle schurken dood of opge-ruimd zijn, komt Travis McGee zijn dochter tegen, Jean is bijna 17 en hij heeft haar nog nooit gezien, want haar moeder en hij gingen uit elkaar voordat ze geboren werd. De moeder is al lang en breed dood, en het spreekt voor zich dat zijn dochter alleen maar nare dingen over hem gehoord heeft. Zo mag ik het zien. Ik ben dol op boeken waarin vaders verloren dochters tegenkomen. In *The silent salesman* bijvoorbeeld herkent de sympathieke Albert Samson zijn dochter ook al niet, als ze plotseling weer voor z'n neus staat. Samson's ontmoeting is stijlvoller maar tevens afstandelijker beschreven. McGee gaat er meteen met zijn volle gewicht tegenaan. Dat doet hij wel vaker. McGee is meer realistisch dan romanticus. McGee permittiert zich wel eens een grapje, maar nooit één dat je onthoudt. McGee zit maar aan zijn boot te prutsen alsof er niets te tobben zou zijn. En als hij al een keer tobt doet hij dat op een constructieve, doelgerichte manier. Iets over het verhaal, dan maar. Travis wordt naar het leven gestaan door drughandelaars in Florida. Dat is zo'n beetje het ergste dat een mens vandaag de dag kan overkomen. Door twee bendes tegen elkaar uit te spelen weet hij z'n hachje te redden. *The lonely silver rain* is beslist geen slecht boek en ik heb er onder mijn beste vrienden die naar de winkel hollen zodra de nieuwe McGee uit is. Dat zult u mij niet zien doen, ook al omdat ik niet bijzonder gecharmeerd ben van mensen die een bootje hebben. Daarmee wil ik overigens niets ten nadele van *Moby Dick* zeggen. (HKG)

Macau van Daniel Carney (Corgi, VD, 16,65) doet aan werken als *Shogun* en *Taipan* denken. Het verhaal speelt zich grotendeels in de kleine Portugese kolonie Macao af en verder in de Britse kroonkolonie Hong Kong. Het gaat overwegend over de Chinese Crystal Lily die van haar vader een kapitaalcrachtig onwettig syndicaat heeft geërfd. Ze wordt door een stel Chinese mannenbroeders bestreden en krijgt zelf hulp van de Wit-Rus Nicolaï, een bij zijn leven al legendarische smokkelaar, bijgenaamd de 'Snake boat man'. Deze lukt het Lily uiteindelijk in het 'eer-

lijke' zakenleven van Hong Kong te introduceren. Alvorens het zover is, beleven we heel wat, soms zeer onwaarschijnlijke, avonturen. Dat betekent dat het verhaal als spannend kan worden gekenschetst, hoewel het hier en daar wat lang van stof is. (WV)

Het woord is aan de jury

The twelfth juror van de terechte winnaar van de Britse *Gold Dagger Award* BM Gill (Coronet, VD, 13,60) is een tot het eind toe spannende thriller, ondanks de duidelijke elementen van *De twaalf gezworenen* in het verhaal. De schrijfster weet optimaal gebruik te maken van de psychologische en andere consequenties van het meest krankzinnige juridische systeem ter wereld, de jury-rechtspraak. Het is een zeer aan te raden boekje. Het is beknopt en intrigerend en met een verrassende ontknoping en laat het aangename gevoel achter dat wij nooit in een jury hoeven plaats te nemen anders dan om Miss Holland te kiezen. (KK)

In de Vakantiekofter

Budgetteren is in het bedrijfsleven en sinds kort ook bij de overheid een geveuld begrip aan het worden. Afdelingen binnen een bedrijf, maar bijvoorbeeld ook binnen gemeenten, krijgen een bedrag toegewezen en moeten daarmee bepaalde doelstellingen realiseren. Na de vaststelling van het eerste budget blijkt het volgende meestal aanmerkelijk lager uit te vallen. Deze managementtechniek wordt nu ook bij T&D gehanteerd. In 1984 kreeg ik nog een tientje om de boekentas te vullen, maar nu werd me ijskoud gevraagd om voor vijf gulden vakantielectuur te kopen! Een ernstige waarschuwing aan de verantwoordelijke persoon is hier

op zijn plaats, want de kwaliteit komt op deze manier ernstig in het gedrang. Met zo'n budget kan ik niet meer instaan voor de resultaten. Ik trek mijn handen er van af.

De kosten van het primaire levensonderhoud blijken in twee jaar, ondanks het beleid van Lubbers, sterk te zijn gestegen. Een tweedehandspocketboek kost nu bij een gewone zaak f 2,50, terwijl dat in 1984 nog f 2,- was. Zou er een politieke partij zijn die zich wil inzetten om dit cultureel erfgoed betaalbaar te houden? Hoewel de helft van mijn budget ermee heenging, kon ik voor f 2,50 **Oponthoud in Rome** van Joop van den Broek in de Zwarte Beertjesreeks niet laten staan. Ik heb graag (goedkoop) het complete werk van een schrijver in de kast. Om te voorkomen dat de boekentas wel erg licht zou blijven, zou ik met de resterende rijksdaalder erg goede zaken moeten doen, maar gelukkig werd er bij mijn zoon op school een bazaar gehouden. De boekenstand liep er niet goed. Ofschoon er voor een pocketboek maar vijftig cent werd gevraagd, bleven er tegen het sluiten van de markt stapels liggen. Een jongedame met een verbazingwekkende boezem en veel te veel rouge op haar wangen kreeg opdracht de boeken voor een kwartje per stuk aan de man te brengen. Toen zelfs dat nog niet hielp, begon ze met een routineus gebaar vijf boeken voor één gulden aan te bieden. Daar had ik op gewacht en voor één gulden kocht ik een oud Zwart Beertje met verhalen van Dashiell Hammett (**Het verschroeiende gezicht**). **Het hoofd in de strop** van Dorothy Sayers (Prisma) en **Project Python** van Victor Canning (Zwart Beertje). Verder hield ik aan deze transactie nog over **Wings on the green** van Nancy Mitford en **Good as Gold** van Joseph Heller, geen thrillers, maar je wilt ten slotte ook nog wel eens wat anders. De f 1,50 die ik toen nog over had, heb ik verbrast bij het Rad van Avontuur. Maar het was intussen dus wel weer gelukt om de vakantietas vol te krijgen en deze keer maar voor f 3,50. De volgende keer zal me wel gevraagd worden eens te zien hoe ver ik met een rijksdaalder zou kunnen komen, bedacht ik. Maar toen had ik nog niet gehoord hoever Theo Capel onder zijn budget van vijf gulden was gebleven. Laten we oppassen om zuinigheid en schraapzucht met elkaar te verwarren.

Frits Hoorweg

Als u f 18,25 overmaakt op postgiro 5013940 tnv Verzendboekhuis De Thriller, ziet u vijf keer per jaar Thrillers & Detectives terug. Zo niet, dan is het afgelopen. Haal de politie er niet bij, in uw eigen belang. Een vriend!

Dode kapitalisten

Nieuwsbrief van Josh Pachter

Het Amerikaanse misdaadjaar kent twee belangrijke gebeurtenissen: het **Edgar**-weekend en de **Boucheron**. Het Edgar-weekend vindt vroeg in de maand mei plaats en wordt altijd in New York City gehouden. Het begint op donderdagmiddag met een forumdiscussie in John Jay College, maar de zaak begint pas goed te draaien op vrijdagavond met drie evenementen van de **Mystery Writers of America**: een cocktailparty, een sjiek (maar meestal vreselijk) diner en de bekendmaking van de winnaars van de Edgar Allan Poe-trofeeën voor de beste roman, het beste korte verhaal, de beste film, enz. Na de uitreiking kun je kiezen uit diverse feestjes van de winnaars die tot in de kleine uurtjes van zaterdag duren. Zaterdag is een drukke dag die start met een inloopbijeenkomst in de **Mysterious Bookstore** van Otto Penzler. De **Private Eye Writers of America** houden een lunch in Bogie's Restaurant en in de vooravond is er in Bogie's ook een borrel van de MWA. Daar wordt dan de **Robert L. Fish**-prijs voor het beste korte verhaal van het jaar uitgereikt. Na Bogie's zijn er dan weer verschillende feestjes om het laat te maken.

Zondagmorgen vertrekken de meeste mensen huiswaarts, maar voor de plakkers is er nog één feestje in Bogie's van de zaak zelf, gevolgd door de vertoning van een klassieke misdaadfilm. Het diner en de uitreiking van de Edgars staan alleen open voor leden van de MWA, maar alle andere activiteiten zijn voor iedereen toegankelijk. Volgende keer hoort u van me wie er dit jaar heeft gewonnen. De Boucheron is een grootse bijeenkomst over het misdaadboek ter ere van de schrijver/criticus **Anthony Boucher**. Hij wordt in oktober gehouden, meestal in het weekend waarin Columbus Day valt en elk jaar wisselt de plaats. De ene keer is de oostkust aan de beurt (b.v. New York), het jaar erop de westkust (b.v. Los Angeles) en het jaar daarna is het ergens in het midden van Amerika (b.v. Chicago). Er zijn talloze programmaonderdelen, zoals forumdiscussies, signeersessies van populaire schrijvers, een brede keuze misdaadfilms, een 'treffpunt' waar nieuwe en zeldzame boeken te koop zijn en een schat aan andere zaken en de uitreiking van de **Shamus**-trofee van de Private Eye Writers of America. Natuurlijk zijn er ook weer allerlei feestjes. De Nederlandse misdaadfan die Amerika wil bezoeken en tegelijkertijd wil zien wat er op misdaadboekengebied te koop is, zou de Boucheron moeten aandoen. Dit jaar wordt hij gehouden van 10-12 oktober in het Sheraton Inner Harbor-hotel in **Baltimore**, een stad met een rijke geschiedenis die handig dicht bij New York ligt en bij Philadelphia en Washington D.C. De eregast is dit keer **Donald Westlake** en vele schrijvers wonen de gebeurtenissen bij. Er zijn mensen die zich bezorgd afvragen of je daar maar zonder meer kan verschijnen zonder iemand te kennen, maar ik kan u verzekeren dat als u er iemand aanspreekt en zegt: *'Hello, I'm a mystery reader from Holland'* u onmiddellijk een drankje en een nieuwe vriend te pakken heeft. Als u meer over de Boucheron wilt weten schrijf dan aan Gail Larson, **Boucheron Chairman**, 10449A Green Mountain Circle, Columbia, Maryland 21044, USA. Als u al weet dat u erheen wilt, sluit dan een cheque voor \$ 25,- in die u toegang tot alle activiteiten garandeert. Tot ziens in Baltimore.

Josh Pachter

In het septembernummer: De jeugd van Sherlock Holmes.

Kijk uit je Doppen

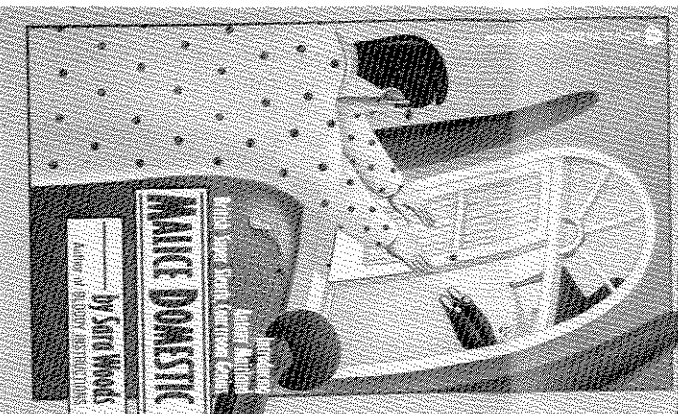
Een verhaal vertellen in stripvorm heeft niet te onderschatten nadelen. Wie strips maakt zal zich moeten beperken in z'n hoeveelheid tekst, op straffe van traagheid en onleesbaarheid. Een handicap van betekenis die zich voortdurend wrekt bij het opbouwen van een interessante intrige. Aan boeiende karakters komen de meeste tekenaars al helemaal niet meer toe. Thriller & detective-strips op een volwassen niveau zijn dan ook zeldzaam. Vandaar dat een beperkt aantal auteurs regelmatig in deze rubriek terugkeert. Eén van de tekenaars die met vrijwel iedere strip die hij maakt een aflevering van deze rubriek waard is, is de Italiaan **Vittorio Giardino**. We kwamen hem eerder tegen in T&D 83/4. In dat nummer was de aandacht vooral gericht op **Sam Pezzo**, met gemak de beste strip-*private eye* ter wereld: prachtige intriges, een sfeervolle grote stad en een geloofwaardige slemiel van een held. In 1983 was ook net verschenen **Hongaarse Rhapsodie**, een 96(!) bladzijden tellend spionageverhaal waarin hoofdpersoon **Max Fridman** het in een schitterend getekend Budapest opneemt tegen vrijwel alle inlichtingendiensten die in het vooroorlogse Europa te vinden zijn. Daarna werd het stil: we hebben tot dit jaar moeten wachten op de nieuwe Giardino. De Poort van de Oriënt is het vervolg op Hongaarse Rhapsodie. **Max Fridman** is bij zijn besluit gebleven de dienst definitief te verlaten en vertrekt in 1938 als handelaar in tabak naar Istanboel. Daar is ook een zekere ingenieur Stern gearriveerd. Stern wordt niet alleen achtervolgd door de Russische NKVD, maar ook door collega's en free-lancers van andere nationaliteiten die de Russen voor schut willen zetten, of juist een diplomatieke dienst willen bewijzen. En niemand gelooft uiteraard de arme Fridman die beweert nergens vanaf te weten. Complicaties alom, en de lezer krijgt pas op de laatste bladzijde door wie welke rol in het spel heeft gespeeld. De Poort van de Oriënt is een klein juweeltje. De strip is 'geraffineerd simpel' getekend en bijzonder fraai ingekleurd. In 64 pagina's wordt een volwaardige, hoewel wat klassieke spionageplot op poten gezet én soepel afgewikkeld. Max Fridman krijgt meer reliëf dan in zijn voorgaande avontuur: hij overtuigt als de tragische figuur die niet meer tegen de spanning kan en zich zijns ondanks - door een niet gewilde romance - laat meeslepen. Het einde van De Poort van de Oriënt is afdoende cynisch. En zo hoort het ook. Chapeau!

Martijn Daalder

De Poort van de Oriënt is uitgegeven door Glénat (f 19,90).

Kort Amerikaans

Zou het toeval zijn dat het werk van de onlangs overleden Sara Woods (pseudoniem van Sara Bowen-Judd, geboren Hutton) nu weer in een nieuwe pocketuitgave op de markt wordt gebracht? Of heeft het er meer mee te maken dat er een constante behoefte bestaat aan puzzeldetectors en het aanbod van nieuw materiaal niet groot genoeg is? Haar rechtsaaktrama's over advocaat Antony Maitland worden met een fraaie ouderwets aandoende omslag uitgegeven. Laat dat maar rustig aan uitgeverij Avon over.

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
W Cohen & G Hart The double man Avon, VD, 16,65	Terrorisme	Veel blozen	Het verhaal begint zeer bloedig	De Russische beer is geen schoothondje	Slaapverwendend (RK)
Robert Dick The bagman Kensall, VD, 16,65	Koerier voor de Mafia klapt uit de school	Veel, maar weinig prikkelend	Scherping en inslag	Misdaad loont rijkelijk	Interessante blik achter de schermen (HKo)
William Goldman Edged weapons Grafton, VD, 16,65	Wraak, chantage en goklust	Verkrachting en hoerij	Het cement van het verhaal	Volstrekt afwezig	Verbroekeld verhaal met leuke scènes (HKo)
Robert Littell The October chicle Bantam, VD, 16,65	Bulgaarse socialisten winden zich op over afloop van de Praagse Lente	Een dwerg houdt van Hongaarse tieners	Niet bloedig, wel deprimerend	De Russische interpretatie van het communisme is niet in orde	Schrijft niet in de tegenwoordige tijd. Verder menselijk en onderhoudend (HKg)
Magdalen Nabb Death in autumn Fontana, VD, 13,60	Florence heeft dubieuze gasten	Wordt juist gemist	Alleen een paar 'nette' moorden	Familiebanden knellen, zelfs op vakantie	Een wel erg rustige detective (FH)
Jerry Pournelle Red hero Charter, VD, 14,75	Opbouw van Chinees spionagewerk in V.S.	Laatste regel van ieder hoofdstuk	Waar gehakt wordt....	Alles over de zeeroute van Seattle naar Vancouver	Leuk, vlot en lekker rechts uit 1969 (GJT)
Jerry Pournelle Red dragon Charter, VD, 14,75	Het netwerk is klaar voor de grote slag	Kalmpjes aan	Serieuze schietpartijen	Alles over zeezeilen en kleinakelbewapens	Goed vervolg op Red Heroin (GJT)
Ruth Rendell An unkindness of ravens Arrow, VD, 13,60	Wexford lost moord op huisvader op	Ongewenste intimiteiten	Jeugdige feministes nemen de wapens op	Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst	Razendknap, met sterke intrige (HKo)
Sara Woods Malice domestic Avon, VD, 12,75	Advocaat-speurder vraagt zich af of moorden erfelijk is	Iedereen behept zich met de verkeerde verloofde	Met 20 jaar tussenpauze wel bijna vijf slachtoffers	Grootvaders kunnen zich vergissen in hun kleinkinderen	Wel aardig als je van het Engelse juristenmilieu houdt (KK)
Sara Woods Bloody instructions Avon, VD, 12,75	Hulpje en neef van beroemde strafpleiter moet in de getuigenbank	Van meer dan verlichtheden wordt niet gerept	Moord met een dolk zoals wij er allemaal thuis één zouden hebben	Onder ede komt de waarheid altijd aan het licht	Iets teveel van hetzelfde (KK)